

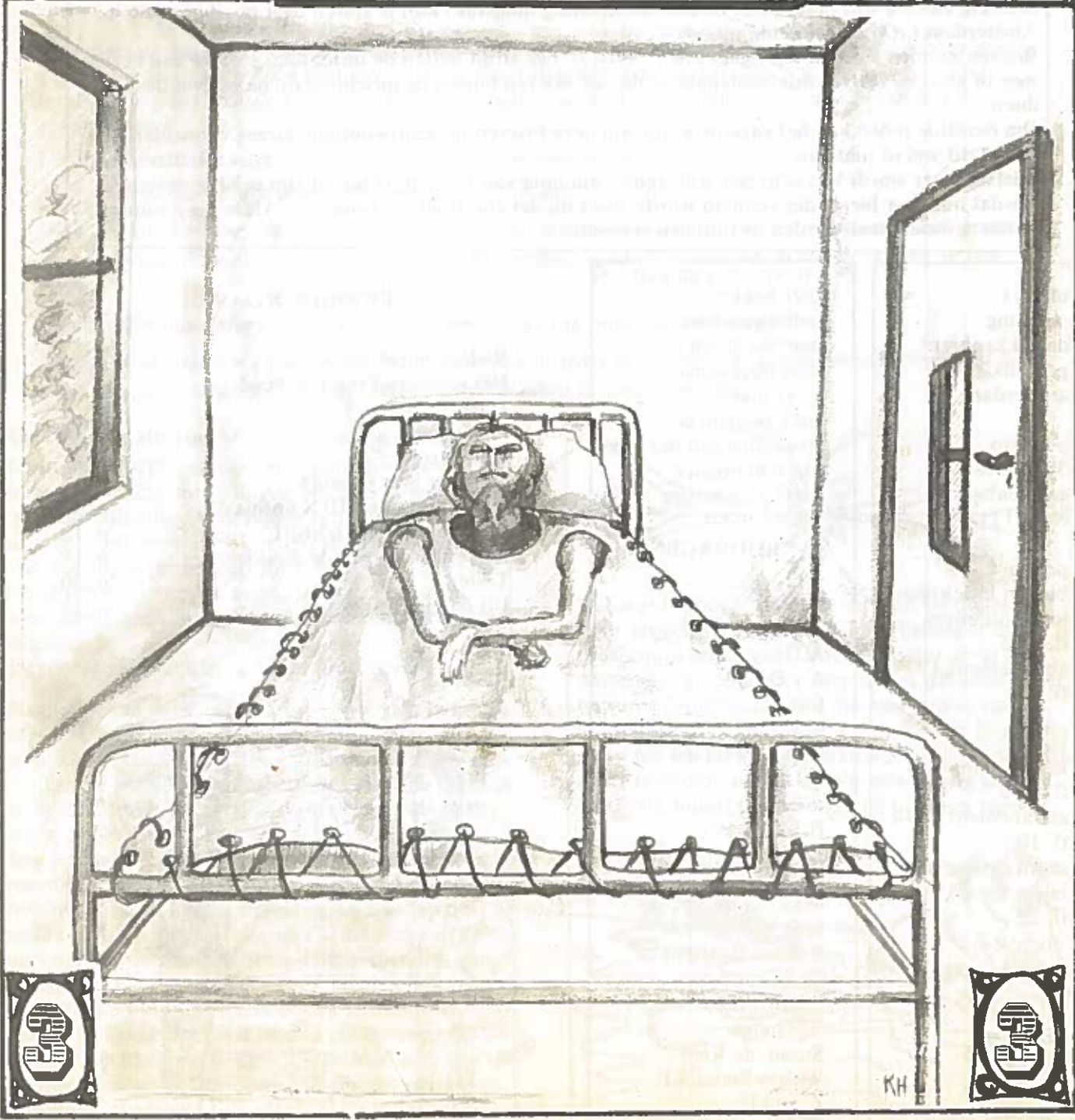
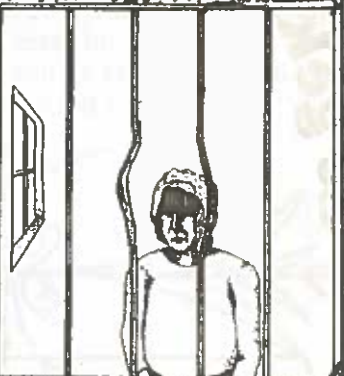
GAFFELKRANT

JAARGANG 1
NUMMER 3
APRIL 1974

2

EXTRA DIK NUMMER - SCHANDALEN

de gekkenkrant tijdschrift voor psychiatrische patienten

Brieven, ideeën, tips (alles liefst zo kort en krachtig mogelijk) kun je sturen naar postbus 3286 in Amsterdam t.n.v. de gekkenkrant.
 Brieven kunnen worden tegengehouden! Post ze dus altijd buiten de inrichting, geef ze aan bezoek mee of aan een vertrouwde medepatient die de brieven buiten de inrichting op de brievenbus kan doen.
 Om dezelfde reden kan het vaak moeilijk zijn deze brieven te beantwoorden. Graag vermelden dus of dit wel of niet kan.
 Iedere brieven-schrijver wordt verzocht een willekeurig nummer van vier cijfers boven zijn brief te zetten. Als dat nummer hieronder vermeld wordt, weet hij dat zijn brief ontvangen is. Als er geen nummer boven de brief staat worden de initialen vermeld.

uitgave stichting de gekkenkrant postbus 3286 amsterdam

postgiro 30.58.334 gemeentegiro R 11.111

prijzen binnen inrichtingen: losse nummers fl. 0.35 abonnement 1974 fl. 6.--

buiten: losse nummers fl. 1.50 abonnement 1974 fl. 10.-- steunabonnement bijvoorbeeld fl. 25.-- donaties graag en veel

B. fr. 5
 B. fr. 22
 B. fr. 86
 B. fr. 145
 B. fr. 365

carl von meyenfeldt
 bert bakker
 helmi goudswaard
 martine groen
 kees hoekzema
 geert mak
 anke poortinga
 jacqueline van der post
 flip schrameijer
 frits spangenberg
 josine groen

BIJDAGEN

A.A.K.
 A.B.
 A.D.
 A.v D.
 Chr.K.L.
 C.S.
 Dick Genemans
 E.J.J.
 F.G.
 H.J.
 I.C.B.
 J. van E.
 M.G.
 M.R.N.
 Release Haarlem
 Sjf Teuns
 Schrijverke
 S.Schelvis
 Susan de Kam
 Willem Pieter v.D.
 Z. van R.
 7777

INHOUDSOPGAVE:

Redactioneel	p. 3
Het schandaal van v.d. Maal	p. 4
Brieven en zo	p. 9
Medicijnen	p. 10
Isolatiecel	p. 11
Wie gaat over je geld?	p. 12
Onthulling, Een 10 is normaal!	p. 14
Release Haarlem schrijft	p. 16
De verjaardag van de direktice	p. 19
Testen	p. 20
Uit de inrichtingen	p. 22

HET TOPJE VAN DE IJSBERG EN DE REST

'Laten ze het maar voelen', een boek van mevr. van Eijk-Osterholt over de ervaringen van haar zus-ter in nederlandse psychiatrische inrichtingen, heeft veel mensen geschokt. En terecht. De krimi-noloog Hoefnagels heeft eens nagegaan welke straf-bare feiten tegen deze patiënte gepleegd zijn door doktoren en verplegend personeel'. ('De Gids', 9/10, '73). Hij komt tot een schrikbarende lijst, die volgens ons nog best valt uit te breiden: mis-handeling, zware mishandeling, opzettelijke weder-rechtelijke vrijheidsberoving, diefstal en oplichting. Toch is dit verhaal geen uitzondering: alle (ex-)patiënten die dit boek lezen kunnen er dingen in her-kennen. Velen maken dingen mee die nog veel erger zijn. Strafbare feiten worden elke dag tegen veel opgenomen patiënten gepleegd.

Waarom weet niet iedereen dat? Eén reden is: de mensen zijn bang. Wij hebben dat heel duidelijk gemerkt aan de brieven die wij van patiënten kregen, waarvan er heel wat onder een geheim nummer binnen kwamen. In andere brieven kwamen deze zinnestjes voor:

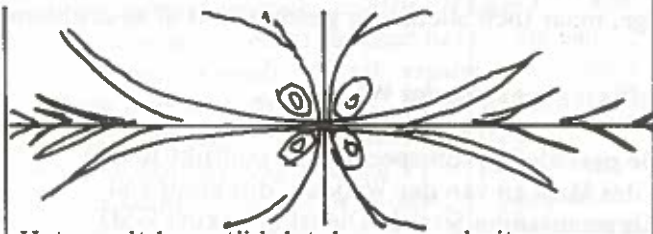
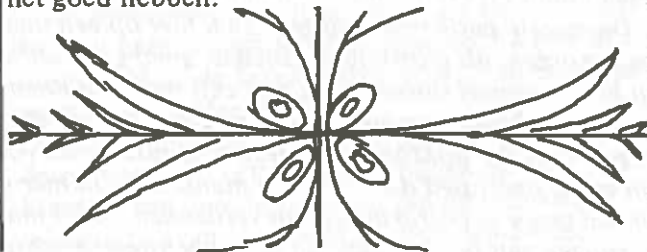
- *'Dat was het dan weer. (Publiceer deze brief maar niet in z'n geheel. Ik ben als de dood dat ze er achter komen dat ik zo actief ben met schrijven. Dat wat ik tussen haakjes heb gezet, moet je vooral niet publiceren, want daaruit zouden ze kunnen opmaken waar ik zit en dan vermoeden ze wel dat ik er achter steek.)'*
- *'Uitsluitend voor de redactie. Ik zou graag iets over mezelf vertellen.'*
- *'Ik kan moeilijk aan de verspreiding meewerken uit angst voor represailles.'*
- *'Van doktoren en verplegend personeel is geen enkele medewerking te verwachten, daar zij een groot stuk autoritair handelen moeten prijs geven. Bovendien is het ten ene male verboden mondig te rea-geren.'*
- *'Ik wil mijn naam niet bekend hebben, daarom schrijf ik onder briefnummer.'*
- *'Ik kan U wel het een en ander vertellen, maar ik zou graag een schriftelijke verklaring hebben, dat de naam van de inrichting en de psychiater, noch de mijne genoemd worden.'*

Dat is dus de situatie. Mensen die de problemen boven het hoofd gegroeid zijn worden opgenomen in psychiatrische inrichtingen om daar te worden 'genezen'. Eenmaal daar heb je een goede kans op isolatie, verdovende injecties en stompzinnig werk. Wie daartegen protesteert heeft een goede kans op een dubbele portie, op nog langduriger opname, meer medicijnen, overplaatsing naar een strengere afdeling, enz.

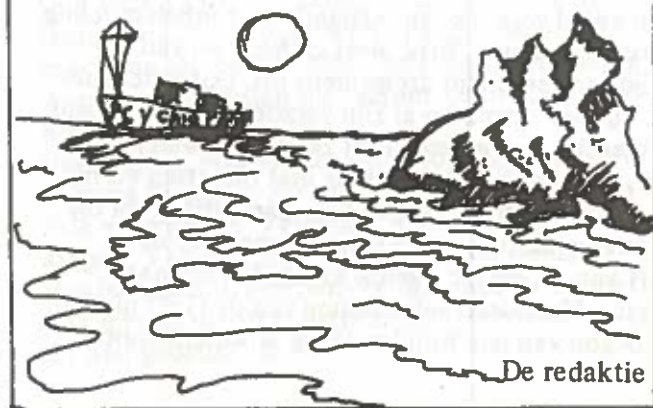
De mensen zijn dus bang om te protesteren.

Maar is er dan geen controle? Er zijn toch kollega's officieren van justitie, rechters, ambtenaren van de inspektie. Officieel zijn zij er inderdaad om de rech-ten van de patiënten te verdedigen. Maar de praktijk is meestal anders. Inspektors, officieren van justi-tie en psychiaters horen in dezelfde bevolkings-laag (en dat is een andere dan die van de overgrote meerderheid van de patiënten!), hebben dezelfde hobby's, dezelfde soort opleiding en spreken de-zelfde taal. En als ze elkaar niet al kennen van de universiteit, de tennisbaan en de schouwburg, dan begrijpen zij elkaar in ieder geval meteen. Hier is geen sprake van boze opzet of een komplot of zoiets. Het is gewoon dat boeren elkaar beter be-grijpen dan anderen; dat geldt voor arbeiders en middenstanders net zo goed. Maar in dit geval be-tekent dit alledaagse feit *onrecht*: als vanzelf zit-

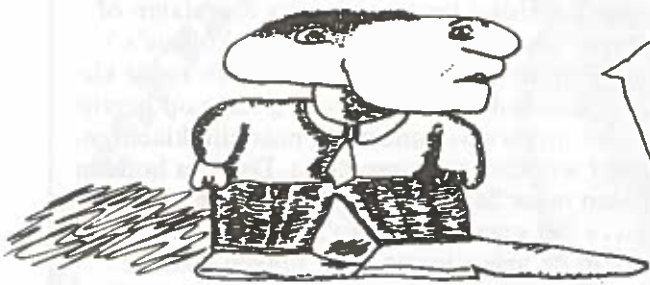
ten de direkties in dezelfde klub als hun kontro-leur. (Des te moediger vinden wij de enkelingen die zich buiten deze groep durven opstellen en die daarmee het risico lopen niet meer toegelaten of serieus genomen te worden door hun kollega's.) Een patiënt die bij één lid van deze klub komt kla-gen over een ander lid heeft weinig kans op begrip, laat staan op serieus onderzoek naar zijn klachten. Hij heeft wel kans op represailles. Daarom houden patiënten maar liever hun mond. Daarom ook lijkt 'Laten ze het maar voelen' zo'n uitzonderlijk geval, en zo kan de hele situatie maar blijven bestaan. Daarom kunnen direkties van de zwaarste inrich-tingen maar blijven verklaren dat *hun* patiënten het goed hebben.

Het wordt hoog tijd dat de mensen buiten eens dóór krijgen wat voor ge-weldige ijsberg er onder die paar topjes schuil gaat. Dat lukt nooit als al die duizenden gevallen zich diep in het ijskoude water blijven schuilhouden. Om die paar topjes vaart het schip van de psychiatrie gemakkelijk heen. Het stoot pas lek als iemand daaronder zijn tanden erin durft te zetten. En als zo'n héle ijsberg gaat schuiven, houdt geen moedertje lief hem tegen.

HET SCHANDAAL VAN VAN DER MAAL

IS DAT
HEUS WAAR
GEBELIRD??

Op zondag 20 december 1970 schreef Erik van der Maal op 31 jarige leeftijd in het dagboek dat hij bijhield in het Nederlands Hervormd Krankzinnigenziekenhuis Zon en Schild te Amersfoort:

'...De meeste patiënten gedragen zich hier op een manier die een 'Big Brother' het water in de mond zou bezorgen: als christelijke, dociele, goed-geconditioneerde automaatjes, die slaafs de bevelen van het personeel opvolgen en niet zelf meer (kunnen) denken. Benieuwd hoe lang het duurt en hoeveel medicijnen er nodig zijn om dit effect bij mij te bereiken. Begin steeds meer minachting te krijgen voor de 'doktoren' die deze tent runnen en voor de maatschappij, die deze toestanden tolereert. Ben ervan overtuigd dat later vele mensen die ik hierover vertel, mij niet zullen geloven of in ieder geval mij van grove overdrijving zullen verdenken. Moet manieren-uitdenken opdat deze mensen zichzelf kunnen overtuigen van het bestaan van deze nachtmerrieachtige toestanden.....'

Precies drie jaar later, op 20 december 1973 kwam zijn zaak voor de rechter in Amsterdam. Eén voorlopig doel was eindelijk bereikt: openheid van zaken over het komplot dat een heel rijtje zogenaamde hoogwaardigheidsbekleders tegen hem had gesmeed.

Een ander doel was helaas niet bereikt: er is in Nederland geen brede discussie gekomen over het feit dat dit zomaar allemaal kán, dat burgemeesters, dokters, directeuren van sociale diensten onvoorstelbaar veel macht hebben over het leven van andere mensen, van enkelingen die het vaak toch al moeilijk hebben. Zoveel macht leidt tot machtsmisbruik, zoals in dit geval en in al die andere gevallen die niet tot op de bodem zijn uitgezocht. Heel weinig mensen zijn in staat om in dergelijke gevallen hun verstand en hun zelfbeheersing zo goed bijelkaar te houden als Erik van der Maal. Heel weinigen zijn ook zo onvermoeibaar en zo knap geholpen als Erik van der Maal. Al die mensen zijn nu nog in onze psychiatrische inrichtingen opgesloten. Wij hopen dat zij dit voorbeeld te lezen krijgen, want meer dan een voorbeeld is het niet. Alle feiten die hier worden beschreven staan als een paal boven water, want ze liggen allemaal vast in officiële getuigenverklaringen, brieven en andere dokumenten. Die zijn op tafel gekomen - en ook op de onze - na drie jaar intensief actie voeren door het handjevol mensen dat samen met Erik zelf deze hele zaak boven water heeft gekregen. Dankzij hen zijn wij nu ook in staat een belangrijk stuk van deze ellendige, maar toch alleedaagse geschiedenis af te drukken.

Konflikten met van der Weijden

In de periode '68-'69 speelde een konflikt tussen van der Maal en van der Weijden, directeur van de Gemeentelijke Sociale Dienst (afgekort GSD) in Baarn. Erik had een WAO-uitkering waarmee hij en zijn gezin niet altijd uitkwamen. Voor ekstra kosten deed hij zo nu en dan een beroep op de Bijstandswet, iets waar iedereen recht op heeft. Van der Weijden zag hem echter liever gaan dan komen en kreeg een duidelijke hekel aan hem. Hij gaf Erik dan ook te verstaan dat deze eerst maar eens zijn instelling en zijn maatschappijvisie moest veranderen en als hij dat niet deed, zou geen enkel verzoek om bijstand meer in behandeling worden genomen. Erik bleef zichzelf en van der Weijden voerde zijn dreigement uit. Dat betekende dat hij 'nee' kreeg op al zijn verzoeken om bijstand, zonder dat was nagegaan of ze terecht waren of niet. Erik liet het daar echter niet bij zitten en hij diende in die tijd ettelijke bezwaarschriften in bij hogere instanties, van wie hij in ongeveer de helft van de gevallen gelijk kreeg. Verder nam van der Maal deze behandeling van de GSD niet en hij begon van der Weijden lastig te vallen, vooral

door hem bij nacht en ontij op te bellen. Van der Weijden had toen op een aantal manieren kunnen reageren. In de eerste plaats had hij kunnen ophouden met zijn akties tegen van der Maal en kunnen doen waar een directeur van een sociale dienst voor wordt betaald: zijn cliënt helpen in zijn moeilijke omstandigheden. Ten tweede had hij - als hij dan persé weigerde zijn werk behoorlijk te doen - kunnen proberen om via de politie van der Maal te laten ophouden. Dat deed hij echter allemaal niet, waarschijnlijk omdat hij best wist dat zijn behandeling van van der Maal niet in de haak was. Inplaats daarvan maakt hij grof misbruik van zijn invloed als notabele van Baarn en zal hij *alles* - tot valsheid in geschrifte en leugens toe - proberen om van der Maal 'opgeborgen' te krijgen. Hiervoor vond hij al snel medestanders in de personen van andere autoriteiten, zoals de burgemeester, de hoofdingspekteur van politie en de gemeente-arts. Ook de eerste twee vonden van der Maal maar lastig en dat was hij ook. Hijzelf is de eerste om toe te geven dat hij in die tijd een moeilijke jongen was. Niet alleen probeert hij telkens weer omofficiële personen te spreken te krijgen (en als ze niet luisterden pakte hij wel de telefoon), maar ook met zichzelf zit hij in moeilijkheden.

Hij dronk in die tijd veel en hij en zijn vrouw waren juist in die tijd tot de konklusie gekomen dat hun huwelijk slecht was. Dat deden ze trouwens als rustige, volwassen mensen en zo is er ook nooit een ernstige echtelijke vechtpartij voorgevallen.

Ook was van der Maal wel degelijk bereid om aan zichzelf te werken. In april '69 had hij vrijwillig zich in de Willem Artszhoeve laten opnemen, voornamelijk om van de drank te raken. Ook geen makkelijke stap dus. Daar kon men hem echter ook niet helpen en in mei '70 wordt Erik weer naar huis gestuurd. Al eerder had Erik met de WA-stichting te maken gehad. Hieraan verbonden is een andere hoofdpersoon uit dit verhaal, namelijk de directeur van de Sociaal-Psychiatrische Dienst (SPD) in Utrecht, de psychiater van Staveren.

In overleg met de WA-stichting schrijft van Staveren al in juli '68 een brief aan de GSD van Baarn. Hierin wordt de dienst van van der Weijden gevraagd of deze wil betalen voor gesprekstherapie voor van der Maal. Over gedwongen opname geen woord. Over de problemen die van der Maal zou hebben wordt eigenlijk niet gerept in deze brief, behalve dan dat er de volgende zinnen in voorkomen: *'.....Hierbij staat ons voor ogen, dat de sociale aanpassing van patiënt zijn zwakke plek is...'* en wat verder *'Er zou bij wijze van spreken geschaafd moeten worden aan zijn omgangsvormen..'* Dit heeft duidelijk niets meer te maken met begrip voor de problemen van een medemens, maar veel met *fatsoenrakkerij*. Dit sloot wel aardig aan bij de mentaliteit van van der Weijden, die op 10 september dan ook toezegt de kosten te zullen betalen.

Het gekonkel van de hoogwaardigheidsbekleders

Zoals gezegd was van der Weijden flink aan het konkelen geslagen. Later zal uit de getuigenverklaring van Mr. Overbeek, hoofdofficier van justitie te Utrecht, blijken dat ook de burgemeester van Baarn op zoek was naar mogelijkheden om van der Maal weg te werken. In die getuigenverklaring zegt Overbeek onder meer:

'.....Het was bij de politie van Baarn bekend dat hij bij dag en ook bij nacht allerlei mensen nodeloos opbelde en ik wist ook dat hij zich wel schuldig maakte aan kleine vrij onbelangrijke misdrijfjes. In het najaar 1970 kwam de.....burgemeester van Baarn bij mij op bezoek.....Tijdens dit gesprek heeft de burgemeester toen ook de problemen ter sprake gebracht die in Baarn door van der Maal werden veroorzaakt en hij vroeg me wat hij met de man aanmoest. Ik heb hem toen geantwoord dat ik strafrechtelijk nauwelijks tegen hem kon optreden, aangezien het opbellen van allerlei personen geen strafbaar feit oplevert en dat ik natuurlijk wel kon optreden tegen van der Maal ter zake van door hem gepleegde strafbare feiten, maar dat hij zich voor zover mij bekend slechts schuldig maakte aan onbelangrijke feiten.....'

Uit deze officiële verklaring blijkt weer eens zonneklaar dat het de hoogwaardigheidsbekleders er helemaal niet om te doen was van der Maal te helpen. Hij moest weg. Hoe, dat deed er niet toe. Lukte het niet om hem in de gevangenis te krijgen, dan kon hij altijd nog afgevoerd worden naar een psychiatrische inrichting.

Ook de politie zit niet stil. Op 13 augustus vraagt zij de gemeente-arts van Baarn, H.Heijbroek, of er voor van der Maal niet een KZ-verklaring in zit. (KZ-verklaring betekent o.m., dat iemand onvrijwillig kan worden opgenomen en behandeld, zie Gekkenkrant nr 1) Een paar dagen later bericht de politie van Baarn aan de GSD (hé zou van der Weijden daar ook achter steken?) dat Heijbroek had geantwoord dat het niet op zijn weg lag een KZ-verklaring af te geven. Hij had gelijk, want hij had van der Maal nooit ontmoet en hij verwees dan ook naar van Staveren in Utrecht, die Erik wél kende.

Het komplot

De pogingen van de autoriteiten om van der Maal in de gevangenis te krijgen, of - toen dat niet lukte - hem als krankzinnig te laten opnemen, waren dus mislukt. Maar de heren zetten door: Van der Maal moet worden afgevoerd.

De gebeurtenissen spelen zich nu snel af. Op 12 december 1970 belt van der Weijden op naar van Staveren om hem te vertellen van de nachtelijke telefoontjes van van der Maal. Dan, op 14 december, vindt een *belangrijke vergadering* plaats op het gemeentehuis. We kunnen dit rustig een *komplotvergadering* noemen. Aanwezig zijn de burgemeester van Baarn (van Haeringen), de hoofdinspekteur van politie(Backer), van der Weijden, van Staveren en nog enkele figuranten. Niet aanwezig is de heer Heijbroek. De notulen van deze vergadering zijn gemaakt door.....van der Weijden. Later zal van Staveren zijn rol in deze vergadering ontkennen: hij krijgt ook geen notulen toegestuurd. Het wordt nog wel duidelijk waarom. De notulen staan vol met verdachtmakingen tegen van der Maal, terwijl zogenaamd over 'zijn problematiek' wordt gesproken. Zo zou hij, aldus de notulen '... contacten gezocht hebben met de onderwereld...' Ook staat er: *'...van der Maal werkt zichzelf naar een conflictsituatie toe, een explosieve agressiviteit zal daar het gevolg van zijn, waardoor mede ook zijn vrouw en kinderen ernstig werden bedreigd.....'* Waarom deze verdachtmakingen die daarna nooit door iemand worden volgehouden? Een paar zinnen verder komt de aap uit de mouw: *'....adequate behandeling zou alleen kunnen plaatsvinden in de Mesdag- dan wel de van der Hoevekliniek. Voorwaarde voor een opname aldaar is een T.B.R.* (ter beschikking van de regering stelling, wat alleen kan als iemand zogenaamd én gestoord én crimineel is, bovendien komje daar nog moeilijker vanaf dan van een KZ-verklaring, red).

Tot op heden is de man erin geslaagd zich uit de greep van de rechterlijke macht te houden.....'

Ook deze verdachtmaking is uit de lucht gegrepen. Iemand die zo nauwlettend in de gaten wordt gehouden als van der Maal, zou misdaden plegen waar de autoriteiten niet achter kunnen komen? Kom nou!

Dan worden volgens dezelfde notulen een aantal plannen gemaakt. Zo zal van Staveren proberen om Erik vrijwillig in 'Veldwijk' te Ermelo opgenomen te krijgen. Van Haeringen zal alvast een opname voorbereiden in een persoonlijk onderhoud met de officier van justitie (Later houdt Overbeek vol dat dit niet gebeurd is).

Verder zal de recherche van Baarn 'zoveel mogelijk het doen en laten van de man volgen, idem voor zover mogelijk de gebeurtenissen in- en rond het huis van het gezin....' Toen van der Maal in die tijd aan vrienden vertelde dat hij het gevoel had gevolgd te worden, werd hij natuurlijk uitgelachen! In die tijd probeerde van der Maal contact te krijgen met een nieuwe wethoudster van maatschappelijk werk, die misschien nog open stond voor zijn problemen. Uit de notulen blijkt wederom dat de heren Eriks problemen veel liever willen laten 'exploderen' dan oplossen. Onder punt 7 staat namelijk: '.....De heer van der Maal heeft een gesprek aangevraagd met Wethouder Mevrouw de Leeuw-Mertens. Getracht zal worden dit onderhoud niet te laten doen plaatsvinden.'

Dezelfde dag nog probeert van Staveren de opname in 'Veldwijk'. Dat lukt niet omdat van der Maal weigert om naar een christelijke inrichting te gaan. Verder staat in de officiële getuigenverklaring van van Staveren te lezen: '.....Daarna heb ik contact opgenomen met dr. Meijering (toen inspekteur voor de geestelijke volksgezondheid voor Noord-Holland en Utrecht, red.)aan wie ik de vraag heb voorgelegd of de misdragingen van van der Maal voldoende aanleiding gaven om tot de conclusie te komen dat hij in ernstige mate de openbare orde verstoort. Zowel dr Meijering als ik kwamen tot de conclusie dat dit inderdaad het geval was. Op grond hiervan achtte ik het verantwoord om hem hetzij via een rechterlijke machtiging hetzij via een inbewaringstelling gedwongen te laten verplegen mits echter aan de voorwaarde zou zijn voldaan dat er sprake was bij van der Maal van een psychose dan wel een ernstig gevaar voor het uitbreken van een psychose. Ik zelf wilde echter van der Maal niet onderzoeken gelet op de relatie die tussen mij en van der Maal bestond.....'

We zien nu dus hoe twee medici, nl. dr. Meijering en dr van Staveren op grond van beweringen van van der Weijden tot de konklusie komen dat de gedwongen verpleging van een Nederlands staatsburger in een gesloten afdeling van een krankzinnigen-gesticht noodzakelijk is. En dat terwijl van Staveren daarvoor steeds van mening was dat de zwakke plek van van der Maal een sociale aanpassingsstoornis was. Dit gaat lijnrecht in tegen de richtlijnen van de wet, waarin staat '.....EEN SOCIALE AANPASSINGSSTOORNIS, NIET VOORTVLOEIEND UIT EEN(VERMOEDELIJKE) GEESTELIJKE STOORNIS.....ZAL NIMMER REDEN MOGEN ZIJN TOT INBEWARINGSTELLING....'

Hoe moeten de konkelaars het nu verder spelen? Want we hebben al gezien: Overbeek wilde - en kon! - van der Maal niet vervolgen; de gemeente-arts Heijbroek vond dat het niet op zijn weg lag om een geneeskundige verklaring te schrijven, omdat hij van der Maal niet kende; dr van Staveren wilde het ook niet doen. Dus, wat nu?

Het net wordt aangetrokken

Voor eerlijke mensen is dit ook inderdaad een onoplosbaar probleem. Maar voor deze Baarnse bazen ligt dat anders.

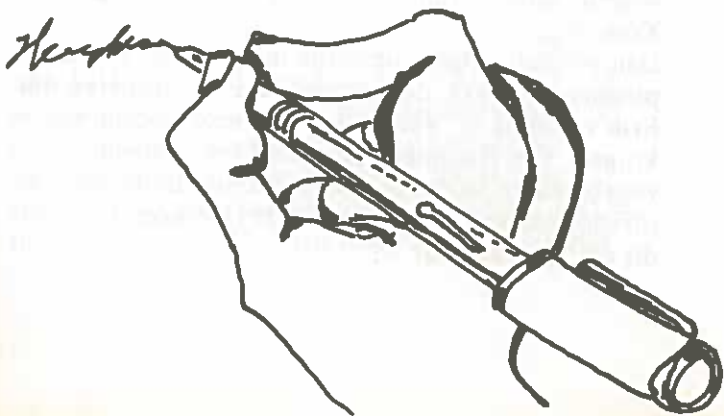
De oplossing was namelijk: Heijbroek onder druk zetten met hele en halve leugens zodat hij *toch* een verklaring zou tekenen. Op 17 december, drie dagen na de vergadering die zoëven werd genoemd komen de burgemeester, de hoofdinspekteur van politie en van der Weijden nogmaals bijelkaar. Maar deze keer zonder dr. van Staveren en mét dr. Heijbroek. In zijn officiële getuigenverklaring zegt Heijbroek hierover: '... Tijdens die bespreking is mij ook medegedeeld dat dr. van Staveren zich eveneens op het standpunt stelde dat het medisch verantwoord was om een KZ-verklaring af te geven en ik heb begrepen dat ook de officier van justitie te Utrecht wenste dat dit zou gebeuren. (Overbeek zelf vertelde dat hij dit als jurist niet kán en niet mág beoordelen, red') Uiteindelijk ben ik toen door de knieën gegaan, met name toen ik hoorde dat de psychiater dr van Staveren.....had geadviseerd om een KZ-verklaring af te geven....'

Toen gebeurde wel het schandelijkste uit dit vieze zaakje: de gemeentearts Heijbroek - die van der Maal nooit heeft ontmoet - krijgt een *kant en klaar* ingevulde geneeskundige verklaring voor zijn neus die hij alleen maar hoeft te tekenen. En dat doet hij, ondanks de al ingevulde leugen dat hij de patiënt al jaren zou kennen. Zonder van der Maal gezien te hebben bedenkt hij nog maar even een ziektebeeld - je bent tenslotte een deskundige dokter of je bent het niet - en onderaan de verklaring staat dan ook GEVAARLIJKE PSYCHOPATHIE.

Ook kon op het formulier nog gekozen worden tussen '.....Plaatsing in een gesticht.....(is) noodzakelijk resp. wenselijk.....'

In het formulier is *wenselijk* maar alvast doorgestreept. Later zou blijken dat het formulier alvast was ingevuld door een ondergeschikte van van der Weijden, geen medicus, die bovendien nog zei: 'Oh dat is heel gewoon, dat doen wij wel vaker.' De getuigenverklaringen die later door van Staveren en van der Weijden worden afgelegd staan hier lijnrecht tegenover elkaar. Van Staveren verklaart onder meer: '.....Nadien (nl. op de 18e! red) heb ik telefonisch contact gehad met dr. Heijbroek aan wie ik toen.....heb medegedeeld..... dat het van zijn, Heijbroeks, bevindingen zou afhangen of een geneeskundige verklaring kon worden afgegeven, die zou kunnen leiden tot inbewaringstelling.....er is geen sprake van dat ik tijdens dit gesprek aan dr Heijbroek heb gezegd dat hij op mijn gezag die verklaring wel kon opmaken....'

Waar ziet het naar uit? Dat op de 18-de, dus de dag nadat Heijbroek de verklaring had getekend, hij nog even heeft geprobeerd om zich door van Staveren te laten dekken. Maar die trapt er niet in! Toch láát Heijbroek het daarbij. Van der Weijden zegt in zijn getuigenverklaring over het gesprek van de 17-de onder meer '.....uiteindelijk lijk zijn we (Heijbroek en hij, red) tot de conclusie gekomen

dat we gelet op de mededeling van dr van Staveren dat van der Maal gevaarlijk moest worden geacht voor zichzelf alsook voor zijn omgeving.....weinig anders konden doen dan zijn suggestie op te volgen. Dr Heijbroek heeft toen de desbetreffende geneeskundige verklaring opgemaakt en daarna is door de burgemeester de inbewaringstelling van van der Maal gelast.....'

Het is duidelijk dat de heren hier allemaal weten hoe fout ze zitten en elkaar de zwarte Piet proberen toe te spelen. Op dezelfde dag dat Heijbroek onder perssie, maar toch willens en wetens 'zijn' verklaring tekende, was van der Maal in Amsterdam. Zoals eerder gezegd was van der Maal wel degelijk bezig om aan zichzelf te werken. Door een speling van het toeval besprak hij diezelfde middag met één onzer redacteuren - toen werkzaam bij Release-Amsterdam - de mogelijkheden om een ontwenningsskuur te volgen in de Jellinekkliniek. Voor de week erna werd toen een kennismakingsbezoek tussen Erik en deze kliniek geregeld. Maar de val was al gezet.

In de val

Op de ochtend van de 18-de december om kwart voor negen verschijnen twee politiemannen ten huize van van der Maal. Zij krijgen koffie. Zij vragen Erik om mee te gaan naar het buro omdat hoofdagent Smit - waarmee Erik het altijd goed kon vinden - hem wil spreken. Smit kon op dat moment niet weg van het buro, vandaar. Erik begrijpt er weinig van, maar gaat maar mee. Daar aangekomen wordt hij in een wachtkamer gezet. Smit verschijnt niet en een paar keer vraagt van der Maal waar hij blijft, maar Smit is 'even weg' of 'bezig'. Dit gaat Erik vervelen en hij wil naar huis, ook al omdat hij flinke last van hoofdpijn krijgt. Maar dat mag niet! En om 1- uur, na vier uur dus, wordt hij zelfs in een cel gezet! Hij vraagt om een dokter, maar dat wordt niet toegestaan. (Een gemiste kans voor Heijbroek). Tot *half drie* blijft hij daar, zonder Smit te zien. Geen wonder, want later blijkt dat *Smit die dag geen dienst* had en zelfs bewust buiten de hele zaak gehouden was

Later vertelde van der Maal ons dat het voor hem duidelijk was dat men hem wilde provoceren tot agressiviteit. Hij moet ook allerlei pesterige opmerkingen slikken, maar hij beheerst zich. Maar goed ook, want anders was hij nu misschien nog steeds opgenomen geweest.

Om half drie komt er een ziekenwagen voorrijden om 'hem mee te nemen naar een dokter'. In plaats daarvan wordt hij overgebracht naar een gesloten afdeling van paviljoen 'Dennenrust', Zon en Schild, Amersfoort.

Onder handen van dokter Knap

Eenmaal op Dennenrust - hier volgen wij Eriks dagboek aantekeningen - wordt hij blootgesteld aan alle vernederingen, gebrek aan interesse van het merendeel van het personeel, de deprimerende sfeer en al die andere dingen die 'normaal' zijn als je in een psychiatrische inrichting wordt opgenomen. Op de eerste dag krijgt Erik even zijn behandelend geneesheer, dr Knap te zien, die hem echter niet wil vertellen via wie of waarom hij is opgenomen. Hij mag geen contact opnemen met de buitenwereld, dus ook niet met een onafhankelijke psychiater waarom hij vraagt. Juridische

bijstand wordt evenmin toegestaan. (Knap: 'Wij bepalen wie hier op het terrein komt.') Wel mag hij een brief aan de officier van justitie schrijven. Hij krijgt dwangmedikatie, maar geen antwoord op de vraag welke medicijnen het zijn en waartoe ze dienen. Zijn geld (f. 100.-) kan hij maar beter in bewaring geven, want zo wordt gezegd, 'hier wordt gestolen'. Natuurlijk kan hij er altijd over beschikken. Dit blijkt een loze belofte als hij later een balpen en een bloknoet wil kopen. Zijn bed staat naast een buitenmuur en net daarbuiten begint men op 12 december hele werkdagen met pneumatische boren te werken.

'Verbouwing' heet dat, die hopelijk in maart klaar zal zijn. Drie maal daags wordt het helse lawaai onderbroken voor het schaften van de werkluik en voor.....het bidden op de afdeling.

Klagen daarover wordt niet serieus genomen, oordopjes - bij de drogist verkrijgbaar - krijgt hij niet. Zijn matras is te kort. De inrichtingskieren zijn vies, enzovoorts, enzovoort. Het merendeel van onze lezers weet er alles van.

Dokter Knap besteedt nauwelijks aandacht aan 'zijn' patiënt, spreekt nauwelijks met hem, wel staat Knap zeer snel klaar met een oordeel.

Dit blijkt uit de getuigenverklaring van van der Weijden: *'.....(later) heb ik vernomen dat in die inrichting, na de binnenkomst van van der Maal verschil van mening is ontstaan tussen de behandelend geneesheer (dr Knap dus, red).... en de geneesheer-direkteur. De eerste wilde van der Maal wel ongeveer een jaar in Zon en Schild houden en hem daar behandelen, maar de direktie stelde zich op het standpunt dat van der Maal niet in Zon en Schild thuishoorde. Het is mij voorts bekend dat de geneesheer-direkteur van der Maal op staande voet wilde ontslaan.....'*

Deze dokter Knap komt dus niet zo prettig naar voren, vooral omdat het nogal duister is waarop hij dat stellige standpunt baseert. Een behandeling van een jaar is immers geen kleinigheid en Knap wist dat al vóór hij Erik goed en wel had gezien!

Voortdurend heeft van der Maal Knap gevraagd waarom en op last van wie hij was opgenomen. Op 1 januari hoort hij dat pas, maar niet van Knap want deze vindt het kennelijk niet nodig een patiënt die onder zijn verantwoording staat hierover in te lichten.

Wat Knap overigens onder behandeling verstaat - als het tenminste niet de steeds groter wordende dosis medicijnen is - is trouwens nogal raadselachtig. Tussen 18 december en 8 januari is er geen enkel behoorlijk gesprek geweest tussen Knap en van der Maal. Niets wijst erop dat Knap voor de volgen de elf maanden iets anders van plan was. Op klachten van van der Maal antwoordt Knap stevast dat hij zich daarmee maar tot het Medisch Tuchtcollege moet wenden. Iets dergelijks lijkt ons een goed idee. Als inderdaad blijkt dat deze vorm van 'genezen' voor hem normaal is, dan lijkt ons nader onderzoek dringend noodzakelijk (ZIE OPROEP ELDERS IN DEZE KRANT)

Inmiddels was Eriks vrouw, die op 18 december niet beter wist dan dat haar man gewoon over een uurtje weer thuis zou zijn, bij de politie gaan informeren naar wat er aan de hand was. Daarna kreeg zij bezoek van twee maatschappelijk werksters, mevr. Plukaard (Zon en Schild) en

mevr. Favier (GSD, Baarn).

Zij vertelden haar dat haar man er heel ernstig aan toe was, dat hij razend en door de dolle heen was en dat het wel een jaar zou duren eer hij weer terugkwam. Het was - in zijn toestand - ook beter dat zij hem niet opzoekt.

In Zon en Schild werd tegenover Erik steeds gesuggereerd dat zijn vrouw niets meer met hem te maken wilde hebben. Het feit dat zij niet op bezoek kwam zei immers genoeg? Hij schreef haar wel, maar zijn brief bereikt haar niet.

Weg uit Zon en Schild.

Toch wordt van der Maal al op 8 januari uit Zon en Schild ontslagen. Dankzij zijn brief aan de officier van justitie en de activiteiten van de inspekteur Meijering, die deze brief krijgt doorgestuurd. Hij was ook gestuit op Heijbroek's geneeskundige verklaring en had die in een brief aan de gemeente Baarn:.....ten ene male onvoldoende.....' genoemd. Na een leugenachtige brief van de gemeente Baarn, waar nog meer steekjes aan los zijn, lukt het Meijering tenslotte om Erik uit Zon en Schild weg te krijgen. Overigens, zo blijkt uit een brief van zijn kant had hij bezwaar tegen de *procedure* rondom de opname en niet tegen de opname als zodanig. (?)

Diefstal van het dossier

Daarna volgen talloze akties van van der Maal en wat later van zijn vriend Tom de Booij en enkele anderen om deze hele zaak aan het rollen te krijgen. We zullen daar kort over zijn. Het lukt niet om de mensen die hem hebben opgeborgen voor de rechter te krijgen. Dan probeert Erik alle mogelijke manieren om door allerlei overtredingen een proces tegen zichzelf uit te lokken. Een paar keer gooit Erik bijvoorbeeld de ruiten van de burgemeester in, maar deze doet niet eens aangifte. Dan, in februari 1972 pas, komt Erik toevallig in de gelegenheid om zijn dossier te stelen bij de GSD in Baarn. Daarin zitten alle stukken en korrespondentie over hem, zijn opname en alles wat daarmee samenhangt. Erik's ergste vermoedens blijken dan juist. Nu krijgt hij ook meer steun bij anderen. In maart doet hij officieel aangifte bij Overbeek van 'onvrijwillige vrijheidsberoving' door de autoriteiten. Op 29 mei wordt Overbeek nogmaals gevraagd om iets te doen en om van der Maal stukken over zijn zaak te laten zien. Weer nul op het rekest. Dan worden hardere akties tegen Overbeek begonnen - o.m. door het aanplakken van posters in Utrecht:

'gezocht Overbeek', met foto en teksten die hij niet leuk zal hebben gevonden.

Op 8 juni '73 komt tenslotte de zaak aan het rollen door een proces tegen E. van der Maal (verduistering dossier) en T. de Booij (in bezit hebben van dossier). Dit wordt vooraf gegaan door een prima gerechtelijk vooronderzoek door Rechter-Commissaris Mr. Bieger, waarin vele betrokkenen een verklaring moeten afleggen. Dit en het gestolen dossier zelf hebben het mogelijk gemaakt dat dit hele verhaal zo onomstotelijk vaststaat.

Op 21 september 1973 komt de zaak voor. Het vonnis blijkt voor Tom de Booij *vrijspraak* en voor Erik van der Maal een *boete van f. 0.50 of één dag hechtenis voorwaardelijk met proeftijd van één dag*. Uit deze belachelijk lage straf blijkt wel dat de justitie uitstekend begrepen had wie de werkelijke verdachten van dit proces waren! Toch is nog niet bereikt dat alle getuigen *onder ede* hebben moeten verklaren wat er precies gebeurd was, en was de één nog niet met de verklaring van de ander gekonfronteerd. Het was nog niet mogelijk om tegen de notabelen iets te beginnen. Daarvoor moest de zaak in hoger beroep komen in Amsterdam. Tom de Booij, die tegen *vrijspraak* niet in beroep kan gaan, wordt geholpen door de officier van justitie von Meyenfeldt, die wel beroep kan aantekenen en dat ook doet. Op 20 december 1974 dient de zaak in Amsterdam, waar de Booij de verdachte is. In totaal zijn er dertien getuigen, waaronder ook van der Maal. Zij worden allemaal vlijmscherp door de Booij ondervraagd.

Ieders rol komt hierdoor nog duidelijker aan het licht. Zoals we aan het begin van dit artikel al zeiden: dit resulteerde niet in een brede discussie over het machtsmisbruik van de autoriteiten dat met de krankzinnigen-wet mogelijk is en ook wordt gepleegd. Dit is mede te wijten aan de pers die hier weinig aandacht aan besteedde. Evenmin is één van deze 'getuigen' in dit proces later strafrechtelijk vervolgd. Allen mochten gewoon doorgaan met hun functies. Ook dokter Knap kan nog steeds mensen 'behandelen' op de manier waarop hij van der Maal behandeld heeft.

Van der Maal zelf heeft nu gesprekstherapie. Ook is hij begonnen met de voorbereidingen van een rechtenstudie. Officieel staat hij nog steeds ingeschreven als patiënt van het WA-huis, want zegt hij 'zo heb ik tenminste enige zekerheid dat dit niet elke dag weer kan gebeuren'.

En wie zou nu nog durven beweren dat dat een overdreven voorzorgsmaatregel is!

BRIEVEN,

ADVERTENTIES

& ZO

OPROEP

Wie voelt ervoor om het wettelijke huwelijk overbodig te gaan maken, door van het begeleiden van kinderen, eigen of/en vreemd, een voor de wet erkend beroep te maken.

Dit beroep zou alleen uitgeoefend mogen worden door niet bazige vrouwen en door niet bazige mannen.

Brieven met 2 ingesloten postzegels aan Hetty (Zijlstra-) Meijer, Queridohuis, Robert Kochplantsoen 19 Amsterdam

DE FOBIECLUB

Iedereen die meer wil weten over deze club, waar mensen bijelkaar komen die aan dwangneurosen lijden, kan schrijven naar: Mevrouw de Wolf-Ferdinandusse-van der Valk, Boumanlaan 84, Woerden. tel. 03480-2674

Ook kunt u een introductie stencil aanvragen, kosten f. 2.50 postgiro 1741011.

Een kooi
glas
buiten waait het
ligt het ziel
ik lig er
en niemand raapt me op

zij sjokken voort
kalveren der mesthopen
goed voor de arbeidsterapie
spuiten in
hun reet

Is het nog geen etens tijd?

Ik wou dat
ik mijn
sleutels had
dan zou
ik nooit
meer terugkomen.

OPROEP.

De redactie van de Gekkenkrant vraagt inlichtingen van (ex-)patienten over de behandelingsmethoden - goed of slecht - van dokter Knap (Zon en Schild) als behandelend geneesheer.

JURIDISCHE- MEDISCH- MOBIEL TEAM

Probeer u de opzet en inzet van de Gekkenkrant dusdanig te organiseren dat effectief kan worden opgetreden!

Hierbij denk ik aan een Medisch- Juridisch- Mobiel team met bevoegdheid die verder strekt dan de bevoegdheid van psychiaters in inrichtingen.

Dit zou bij de wet geregeld moeten worden.

Dan is het mogelijk direkt en ter plaatse hulp te bieden. Met mooie praatjes en jammerklachten valt bijna niet meer te leven. Denk hier eens over na.

S.Schelvis.

RUSSISCHE ROULETTE

EEN PSYCHIATRISCH RAPPORT IS ALS RUSSISCHE ROULETTE: DE PSYCHIATER, DE PSYCHOLOOG, DE ARBEIDS - BEWEGINGS EN CREATIEVE THERAPEUT PLUS DE VER- PLEEGKUNDIGE (6 MAN) HALEN 6 X DE TREKKER OVER.

HET HANDIGE IS DAT NIEMAND WEET WAAR DE KOGEL IN DE TROMMEL ZIT? DUS GEWETENSBEZWAREN HOEFT NIEMAND TE HEBBEN BIJ EEN EVENTUELE FOUTIEVE BESLISSING.

G.Geurtsen (opn.I)

overgenomen uit: 'Bavox' febr. 1974;

GEACHTE HEREN

Gaarne zou ik Hans de Groot de gekkenkrant willen ontvangen ik heb de eerste gekkenkrant door gelezen en vind het een interessant blad daarom zou ik u willen vragen mij deze toe te willen sturen Ik ben zelf patient en ik heb suikerziekte ik zou graag willen corresponderen met een jongen of meisje

Hoogachtend Hans de Groot, St. Maria Paviljoen, Noordwijkerhout.

Ik heb een besmettelijke ziekte gehad of nog?

Ik zit nu op mijn eigen kamer, (OUDE ISOLEER) en heb net uw krant gelezen.

Ik ben hoofdzakelijk epilepsie patient.

Voor de rest nogal oprecht. Wat moeilijkheden kan geven. Ik zit op Wieringenland B. ben homofiel uit overtuiging.

Heb nu voor het eerst grote moeilijkheden met medicijnen.

(Ik was zelfs zover gebracht dat ik om euthenatie vroeg) Vandaar dat ik niet alles opgelost krijg.

Ik mag m'n eigen brieven niet op de post doen.

Ik mag niet van de afdeling af en hoewel de Chirurg gezegd heeft dat ik weer alles mag, heb ik verplicht rusten eraan over gehouden en een lidteken aan mijn rechterpols.

Ik heb een besmettelijke ziekte gehad of nog?

In ieder geval maak ik het goed mede dankzij veel bezoek komt ook deze brief de deur wel uit (Telefoneren is uit den boze)

MEDICIJNEN

hamsteren?

Pas op voor

DEPOT-INJECTIES

In het vorige nummer werd iets over depot-injecties gevraagd. Depot-injecties of langwerkende injecties met, in dit geval, 'Fluanxol-depot'

Depot is opslaan, in voorraad. Een injectie dus waarmee het medicijn wordt opgeslagen in het lichaam. (i.p.v. in de medicijnkast.) Er wordt medicijn voor veertien dagen tegelijk gegeven. Soms ook voor één week of langer. Iedere dag gebruikt het lichaam daar wat van. Tot - laten we veertien dagen nemen - er na veertien dagen een nieuwe injectie volgt. De depot-medicijnen hebben een speciale samenstelling, die maakt dat de werkzame stof opgeslagen wordt in de spieren, en dan weer beetje bij beetje in het bloed terecht komt. Verder gaat het zoals bij 'gewone' medicijnen. Eenmaal in het bloed doet het z'n werk - zou je kunnen zeggen - en wordt het vervolgens afgebroken door lever en nieren. Wat in de nieren komt wordt gewoon uitgeplast. Hoelang men ermee moet doorgaan, is wetenschappelijk helaas nog niet bekend.

Fluanxol is een 'neurolepticum, net als bijvoorbeeld Largatil, Serenase, Melleril. Het wordt meestal gegeven bij angsten, hallucinaties, overbeweeglijkheid, e.d..

Depot-injecties bestaan ook voor andere doeleinden, zoals bijvoorbeeld in plaats van de 'pil'.

De bijwerkingen zijn net als bij andere medicijnen van dit soort. Houterig gevoel, trillen, stijfheid. Er moeten altijd dissipa-tabletten naast gebruikt worden om dit tegen te gaan. Dus toch pilltjes slikken.

De voordelen die de psychiatrie in deze manier van medicijnen toedienen ziet, zouden zijn:

- De opnameduur kan korter zijn (met medicijnen naar huis)
- Men hoeft niet meer iedere dag pilltjes te slikken (wel de dissipa-tabletten). Dus voor vergeetachtige mensen (net als bij de 'pil').
- Na ontslag uit de kliniek hoeft je maar één keer in de veertien dagen naar de dokter of wijkverpleegster.

- Men wordt 'ingesteld' op een regelmatige portie medicijnen, wat de rust ten goede zou komen.

Er zijn ook nog wel wat *nadelen* te noemen. Je kunt bijvoorbeeld niet zomaar opeens stoppen ermee. Als je ermee wilt stoppen en de volgende injectie niet meer neemt, krijg je wel even een dreun. Je zal dan net als met pillen, misschien eerst willen minderen. Dit kan niet zo goed met zo'n injectie en je zal dat dus weer met tabletten moeten doen. Die je dan wel van je arts moet krijgen!

De psychiatrie zegt 'je wordt ingesteld, er is regelmaat'. In feite wordt je echter steeds weer voor veertien dagen gekonditioneerd (in dezelfde toestand gehouden). Je bent steeds voor veertien dagen met dat medicijn opgezadeld. Zonder dat je het je realiseert. Bij het iedere dag innemen van een pilletje kun je dat wel steeds realiseren (wát is dat en wáár is dat voor). Weliswaar moet er dagelijks dissipa-tabletten bijgeslikt worden, maar dat is om de symptomen van dat andere medicijn tegen te gaan. Het is dus wel zaak dat je er zelf achter staat, als je deze depot-injecties krijgt. Het gemak moet niet alleen de verpleging dienen! *Zoals bij alle medicijnen dienen artsen en verpleging je te vertellen wát het is waarvóór het is en hóe het werkt!*

DE REDAKTIE DISKUSSEERT NOGAL WAT OER HET VÓÓR EN VOORAL HET TEGEN VAN MEDICIJNEN. MENSEN DIE NIET ZONDER KUNNEN, WILLEN WE GEEN MEDICIJNEN MISKUNNEN. MAAR "NIET ZONDER KUNNEN" IS NATUURLIJK AFSCHWELIJK EN WE ZIJN BANG DAT MEDICIJNEN VEELAL DE LEGE PLEKKEN MOETEN OPVULLEN DIE DOOR AFWEZIGHEID VAN WERKELIJKE HULP BLIJVEN BESTAAN. TOCH EEN MOEILIJK PUNT. WIJ KOMEN HIEROP TERUG. WAT VINDT U EIGENLIJK?

ingezonden brief:

DE CEL WAARIN JE LEEFT ALS JE MEDICIJNEN GEBRUIKT IS ONZICHTBAAR VOOR DE BUITENWERELD MAAR DAAROM NIET MINDER WERKELIJK.

'Ik heb gehoord dat men van plan is om de patiënten meer en meer depot-injectie te geven.

Smokkelen wordt dan onmogelijk. En variëren met medicijnen (Iemand die een tijdelijke inzinking heeft b.v. een week lang extra medicijnen geven) wordt ook veel moeilijker.

Er wordt toch al schrikbarend weinig met medicijnen geprobeerd of er iets afkan.

Ook bij verandering van therapie wordt niet geëxperimenteerd met medicijnen. Met die depot medicijn injecties wordt dat natuurlijk veel erger.'

Dierenliefhebbers weten, dat b.v. egels, volkomen verzwakken als ze te lang in de winterslaap blijven en dan sterven ze. Dit gebeurt ook wel eens met patiënten tijdens een slaapkuur.

Door het chronisch gebruik van tranquilizers worden mensen chronisch in een halve schemer-toestand, - is halve winterslaap gehouden.

De zintuigelijke prikkels dringen minder tot hen door en daardoor verzwakken zij geleidelijk tot de trieste mensen, die sloffen en hun hoofd laten hangen en dagdromen, terwijl ze in hun slaap helemaal niet meer dromen door gebrek aan emoties.

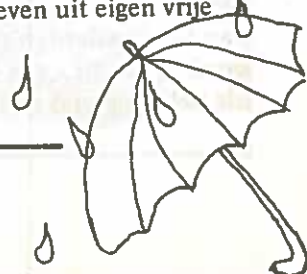
Tranquillizers kunnen goed zijn in bepaalde omstandigheden, maar niet chronisch. Geef de mensen een *periode* medicijnen, zodat ze de uitwerking ervan bewust worden en overleg dan met de patiënten of ze de medicijnen willen hebben of dat ze zich willen oefenen om te grote opwinding of verleiding te vermijden.

Meer inspraak en bewustwording van de patient! !

Laat je gevoeligheid voor indrukken van licht-warmte geluid niet levenslang afstoppen door middel van chemisch preparaten. Leef niet in een duistere kille cel, dankzij de chemische preparaten. De 'cel' waarin je leeft als je medicijnen gebruikt is onzichtbaar voor de buitenwereld maar daarom niet minder werkelijk.

Patiënten, oefen je om samen te leven uit eigen vrije wil.

Schrijverke.

ISOLATIE * CEL.

Vroeger werden mensen geïsoleerd in gevallen van uiterste noodzaak, bijvoorbeeld bij besmettelijke ziekten zoals pokken e.d.. Nu gebeurt het ook nog wel eens, b.v. na een zware operatie of na een ernstig ongeval. Isolatie wordt in deze gevallen als een noodzakelijk kwaad gezien en men probeert het zo kort mogelijk te laten duren.

Anders is het in de psychiatrie.

Het is opvallend hoeveel methoden er ontwikkeld zijn door deze zo genaamde mens-wetenschap om de mens op vele vlakken te isoleren. Zo is het in veel inrichtingen normaal dat je brieven en je leesvoer gecensureerd worden. En vrijwel iedere inrichting kent zijn isoleercellen en dwangbuizen, enkelen zelfs nog de electroshock, waardoor je als patiënt buiten westen raakt en dan schijnt te moeten genezen. En dat doort genezen lijkt meer op het onderdrukken en afnemen van je persoonlijkheid. Maar niet alleen in de psychiatrie, ook op het terrein van de justitie heeft het idee isolatie enthousiaste aanhang gekregen. Bijvoorbeeld als onderzoeksmethode (voor een verhoor) als preventie en als straf. In onze 'beschaafde' landen, waar lichamelijke marteling verboden is, moest het systeem andere wegen vinden om haar dwang aan het individu op te leggen. Iedere isolatie is een schadelijke zaak. En hoe langer de duur en hoe intenser de isolatie, des te schadelijker. Die schade komt het duidelijkst tot uitdrukking bij een van de modernste isolatiemethoden, de z.g. sensore deprivatie.

In Duitsland en Amerika al uitgeprobeerd en toegepast, bij ons weten in Nederland (nog) niet. Sensore deprivatie is te vergelijken met het uithongeren van iemand, maar dan het uithongeren van zijn gezicht, gehoor, reuk-, smaak- en tastorganen. Zoals mensen in tiggerkooien lichamelijk vergroeiën, zo vergroeiën gevoelens voor evenwicht, onderscheid tussen dag en nacht, vrienden en vijanden, onbelangrijke en belangrijke zaken, door geprogrammeerde isolatie. Bij zo'n vorm van isolatie verkeert het slachtoffer in absolute stilte, kunstlicht en donkerte, al naar gelang de willekeur van zijn bewakers. krijgt hij eten op zeer onregelmatige tijden en is hij totaal verstoken van menselijk contact. Omdat wij als mensen erop gericht zijn te leven in een omgeving, te leven terwijl we voortdurend signalen krijgen (geluiden, lichtveranderingen, mensen om ons heen, eten, enz.) gaat iemand die geïsoleerd is, alle signalen die hij nog krijgt overdreven sterk

waarnemen.

Hij krijgt te weinig, zijn zintuigen zijn uitgehongerd en slurpen alles in wat ze te pakken kunnen krijgen. Daardoor ga je als mens volkomen abnormaal reageren. Op den duur wordt ook het denkvermogen aangetast, je raakt in de war, kunt alles niet meer plaatsen, velen krijgen hallucinaties en uiteindelijk wordt heel hun persoonlijkheid vervormd.

Wie iets gelezen heeft over het proces tegen Ulrike Meinhof en Horst Mahler, herinnert zich misschien nog dat zij in de rechtzaal onberedeneerd zijn gaan schreeuwen en ruzie maakten met elkaar, terwijl ze heel de rechtzaal vergaten. Begrijpelijker wordt dit, als je bedenkt dat ze lange tijd in zeer zware isolatie hadden doorgebracht.

Komen zulke zware vormen van isolatie als sensore deprivatie in Nederland voorzover we weten niet voor, andere vormen wel. En ook daar treden verschijnselen zoals hiervoor beschreven in sterkere of minder sterke mate op. De isolatiecel is in veel inrichtingen dagelijkse praktijk. Talloze patiënten hebben ermee kennis gemaakt.

Werden ze er beter, rustiger van? Zelden of nooit. Geen mens zal durven beweren dat een verblijf van wat langere tijd in de isoleer goed is voor de patiënt. Het is alleen goed voor de artsen, de verplegers, de inrichting. Want de orde en de rust blijft gehandhaafd. Want dát is het hoofddoel van de isolatie. Daarom zullen dingen als isolatiecel, platspuiten, spanlakens pas verdwijnen naarmate men het 'rustig houden' van de patiënten minder als heilige koe gaat zien.

Naarmate men beter doorkrijgt, dat het oplossen van problemen in jezelf bijna nooit kan zonder kwaad worden, slaan, gooien, vechten met verplegers.

isoleer cel, koude douche,
dwangbuis, platspuiten;
de dagelijkse praktijk
in onze inrichtingen is

Marteling

MARTELING

Deze sluitzegel kregen wij toegestuurd. Uit de begeleidende brief:

(.....) Waar het om gaat:

Die hele strafferige, snauwerige, koude sfeer in vele van onze orthopedagogische, psychiatrische, zwakzinnigen- en gevangenis-inrichtingen.

Arm omdraaien tot het juist genoeg pijn doet. Vingers naar achteren buigen. In de isoleer cel stoppen, in een dwangbuis doen, een koud bad. Het door drie of vier volwassenen overweldigen van een kind van amper dertien.

Onder de drugs houden, platspuiten. Korrespondentie verbieden, zakkies plakken, knijpers maken.....

Doen ze dat met Uw kind, broer, zus, echtgenoot (-ote) ook dagelijks? Hebben ze U al eens op moderne wijze een E.E.G. afgenomen? Heeft U een der Uwen al uitgeleverd aan een 'medische' behandeling?

Deze sluitzegels zijn bestelbaar door f. 1,50 per 100 stuks te storten op postgiro 3057167, t.n.v. Wouter de Vries, Toldwarstraat 24 hs, Amsterdam.
(Onder vermelding: Isoleer cel Marteling).

WIE GAAT OVER JE GELD, - DE INRICHTING?

In de 2 vorige nummers is het woord curatele hier en daar al wel gevallen. Er werd verder niet zo op ingegaan. Hier wil ik nu proberen uit te leggen wat curatele inhoudt, hoe je het krijgt, hoe je er vanaf kan komen, etc.

Een verhaal dat in allerlei variaties gebracht toch altijd aanspreekt is de situatie waarin iemand door *een misverstand* in een inrichting komt en die - hoe harder hij roept niet gek te zijn - des te gekker wordt bevonden.

De gek weet niet dat hij gek is, hij weet helemaal niet wat goed voor hem is of wat hij wil.

Daarom vond men dat gekken beschermd moesten worden tegen zichzelf. De wettelijke regeling van deze bescherming is, hoe goed men het ook mocht bedoelen, niet zo sterk uitgevallen. Het lijkt me daarom het beste, punt voor punt de mogelijkheden te behandelen. U hoeft dan alleen dat deel te lezen wat op U van toepassing is.

Ik kan me voorstellen dat er iemand is die alles over dit onderwerp wil lezen, uit interesse. Ik zal diegenen de toepasselijke wetsartikelen noemen zodat ze die ook nog kunnen bestuderen:

Burgerlijk Wetboek de artikelen 378 tot en met 391, Krankzinnigenwet de artikelen 32, 33, 35 en in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering de artikelen 883, 885, 887, 889, 890.

De Curatele van het Burgerlijk Wetboek

Of U onder curatele staat weet U altijd. Het is namelijk verplicht dat U door de rechtbank die de curatele behandelt wordt opgeroepen, om te worden ondervraagd. *Bovendien is wettelijk vastgelegd dat U een afschrift krijgt van alle beschikkingen die de rechtbank neemt in zake Uw curatele.*

B.v. Uzelf, Uw echtgenote of echtgenoot, Uw kinderen, Uw ouders kunnen bij de rechtbank een verzoek indienen tot onder curatele stelling.

Wordt de onder curatele stelling uitgesproken dan krijgt U een curator. Dit wordt normaal gesproken de echtgeno(o)t(e). *Vanaf het moment* van de onder curatele stelling kunt U een hoop dingen *niet meer zelfstandig doen*. Het geldt dat Uw curator U geeft voor Uw levensonderhoud mag U zelf besteden. Voor allerlei andere handelingen hebt U toestemming nodig van Uw curator of van de kantonrechter (b.v. voor het verkopen van Uw huis, auto, etc., voor de aankoop van dingen niet voor Uw levensonderhoud bestemd, voor het nemen van lessen, voor het huren van iets, etc.)

Uw curator is aan het einde van de curatele verantwoordelijkheid verschuldigd aan U voor zijn bewind. Ook tijdens de curatele kan hij ter verantwoording geroepen worden door b.v. de toeziende curator.

Dezelfde personen die de curatele kunnen aanvragen, kunnen ook de beëindiging ervan verzoeken bij de rechtbank (dit kan U dus ook zelf doen).

ZIJ DIE ZITTEN MET EEN MACHTIGING:

Er zijn 2 mogelijkheden. U bent onder curatele of niet.

Curatele: Als u onder curatele staat dan geldt het bovenstaande stukje voor U over de Curatele van het Burgerlijk wetboek.

Niet curatele: Doordat U met een machtiging in een inrichting zit is U elke mogelijkheid ontnomen Uw eigen zaken te behartigen. Het ergste is dat U zelfs geen vertegenwoordiger hebt die bepaalde dingen voor U kan doen. U bent helemaal overgeleverd aan mensen die Uw belangen wel willen behartigen *zonder dat ze daar later verantwoording van hoeven af te leggen.*

De mensen die veel geld hebben worden meestal nog onder curatele gesteld zodat iemand hun belangen waarneemt en daar later verantwoording over aflegt.

Daar deze situatie wel erg onbevredigend is, heeft de wetgever de mogelijkheid gegeven om een provisioneel bewindvoerder te benoemen. Hiertoe kun-

nen b.v. uzelf, Uw ouders, Uw kinderen, Uw echtgeno(o)t(e) een verzoek indienen bij de rechtbank. Niets staat er in de wet over een eventuele verantwoording van de provisionele bewindvoerder over zijn beleid. Dit is wel een groot bezwaar!

ZIJ DIE ZITTEN ZONDER MACHTIGING:

Ook hier weer 2 mogelijkheden. Men staat onder curatele of niet.

Curatele: Voor curatele geldt weer het bovenstaande

Niet curatele: Officieel kunt U alles doen wat U wilt. U kunt Uw eigen belangen behartigen, kopen, verkopen, scheiden, testen etc.

In de praktijk gaat het som wel anders. De inrichting, een ambtenaar van de sociale dienst, Uw familie behartigt Uw belangen zonder dat daar een wettelijke grondslag voor is. Dus ook zonder dat er enige controle is.

Deze inmenging in Uw zaken hoeft U niet te dulden.

Het zal echter vaak niet zo makkelijk zijn er een eind aan te maken. U bent tenslotte gek en weet niet wat U wilt.

Het komt erop neer dat mensen Uw zaken waarnemen zonder dat U dit wilt. Normaal gesproken is dit onrechtmatig. Echter het zich tegen de zin van een gek inlaten met diens zaken is niet onrechtmatig. Hier is een soort pat stelling.

Bent U niet tevreden met degene die Uw zaken op zo'n manier behartigt dan zijn er mijns inziens 2 mogelijkheden.

Wil degene die Uw zaken behartigt niet uit vrije wil dit opgeven dan kan men voor de rechtbank vorderen dat die ongewenste zaakwaarnemer zijn bemoeienissen staakt. Uw gekheid zal zeker ter sprake komen. Is men dan van oordeel dat U Uw zaken niet zelf kan behartigen dan kan U het initiatief nemen tot een onder curatele stelling. Normaal gesproken wordt Uw echtgeno(o)t(e) dan Uw curator. De hulp van een advocaat is wel aan te bevelen.

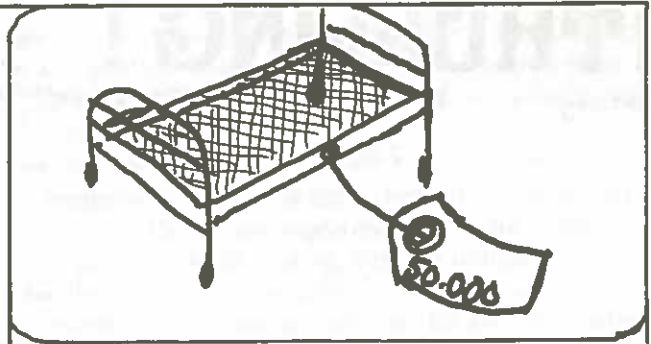

GELD

Wat de 'machtiging' betreft, hier ben ik volledig in gedoken, omdat mij bleek wat een enorm misbruik hiervan gemaakt kan worden. Er heeft zich veel afgespeeld de laatste weken, door met verschillende broeders gesproken te hebben, kwam er een leugenachtig verhaal. Ik vroeg de dagafrekening te mogen zien i.v.m. het banksaldo en de verantwoording over het gevoerde geldelijke beheer over de zeventien jaren A.O.W. van mijn familielid.

Het is mij duidelijk dat dit niet kan. Men is bang en men heeft de patiënte na mijn verzoek om inlichtingen, ingespoten. Ze was te suf om te reageren en ze zag er slecht uit. Ik heb met doorzettingsvermogen gesprekken geforceerd met twee doktoren. Eén daarvan was de huisarts, die als bijverdienste enkele uren per week wat patiënten behandelt, de ander is zenuwarts, die nog nooit van mijn familielid gehoord had. Deze medische bezetting heb ik duidelijk te verstaan gegeven, dat ik niet zal rusten voordat ik weet wat er medisch en geleidelijk aan de hand is, alles duidelijk gezegd, daar kwam ik nooit achter en 'dreigend' dat moet U maar laten rusten.

Inmiddels was door mij via een advocaat een aanvraag ingediend voor het curatorschap. Vorige week ontving ik via mijn advocaat fotocopies en een rapport van een vertrouwensarts, dit was reeds ter goedkeuring bij de arrondissementsrechtbank gedeponereerd. Daarna zal door mijn broer, een vol familie-lid van de patiënte, deze is register-accountant, een verificatie volgen waar ik het nodige vuurwerk van verwacht. de bewuste inrichting is 'Wolfheze'. Gebruik gerust deze gegevens maar verkort daarbij mijn naam, dat is misschien verstandiger.

Mijn Bed kostte 50.000 gulden!

Misschien is het wel eens aardig om uw verblijf in een inrichting van de financiële kant te bekijken. Ik ben ongeveer 2 jaar mishandeld op een paviljoen waar groepstherapie wordt toegepast.

Steeds weer werd mij daar door het verpleegkundig personeel voorgehouden dat ik daar was op kosten van de maatschappij. Ik was een profiteur. Vaak werd door het personeel gezegd: 'Wat voor jou betaald wordt, wordt betaald van wat wij als werknemer aan sociale lasten betalen.

Alleen een bed op dat paviljoen kostte 25.000 gulden per jaar. Dan spreek ik nog niet over de kosten van de medicijnen, de doktersrekening en de rest. Mijn bed heeft dus in die 2 jaar 50.000 gekost. Ik wilde graag met die 50.000 2 jaar naar de Bahama-eilanden, maar mijn psychiater vond het beter dat ik 2 jaar op dat paviljoen bleef, om daar verder het graf in geholpen te worden.

Er zijn nogal wat patiënten, die van dat soort verhalen over profiteren, schuldgevoelens krijgen.

Heeft U dat ook? gaat U dan toch maar rustig slapen. Het is nl. meestal zo dat U in het ziekenfonds bent. U heeft steeds Uw premie betaald en nu betaalt het ziekenfonds Uw mishandeling in de inrichting. Zolang U bloedt, bloeien de verzekeringsmaatschappijen. Als U dit niet begrijpt, zal ik U een voorbeeld geven.

Als de directeur van de inrichting het achterlicht van zijn auto kapot rijdt, en hij heeft zijn verzekeringspremie betaald, krijgt hij van de verzekeringsmaatschappij de kosten voor een nieuw achterlicht vergoed.

In grote lijnen werkt het systeem als volgt.

Het eerste jaar in de inrichting wordt betaald door het ziekenfonds, de verzekering, jezelf (als je veel geld hebt) of de bijstand (als je niet particulier of via een ziekenfonds verzekerd bent).

De bijstand is in principe aanvullend op je eigen inkomen (b.v. via W.W. of ziektewet).

Na 364 dagen worden de kosten van de behandeling overgenomen door de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (A.W.B.Z.). Na een bepaalde tijd, een half jaar of een jaar, wordt van de patiënt in

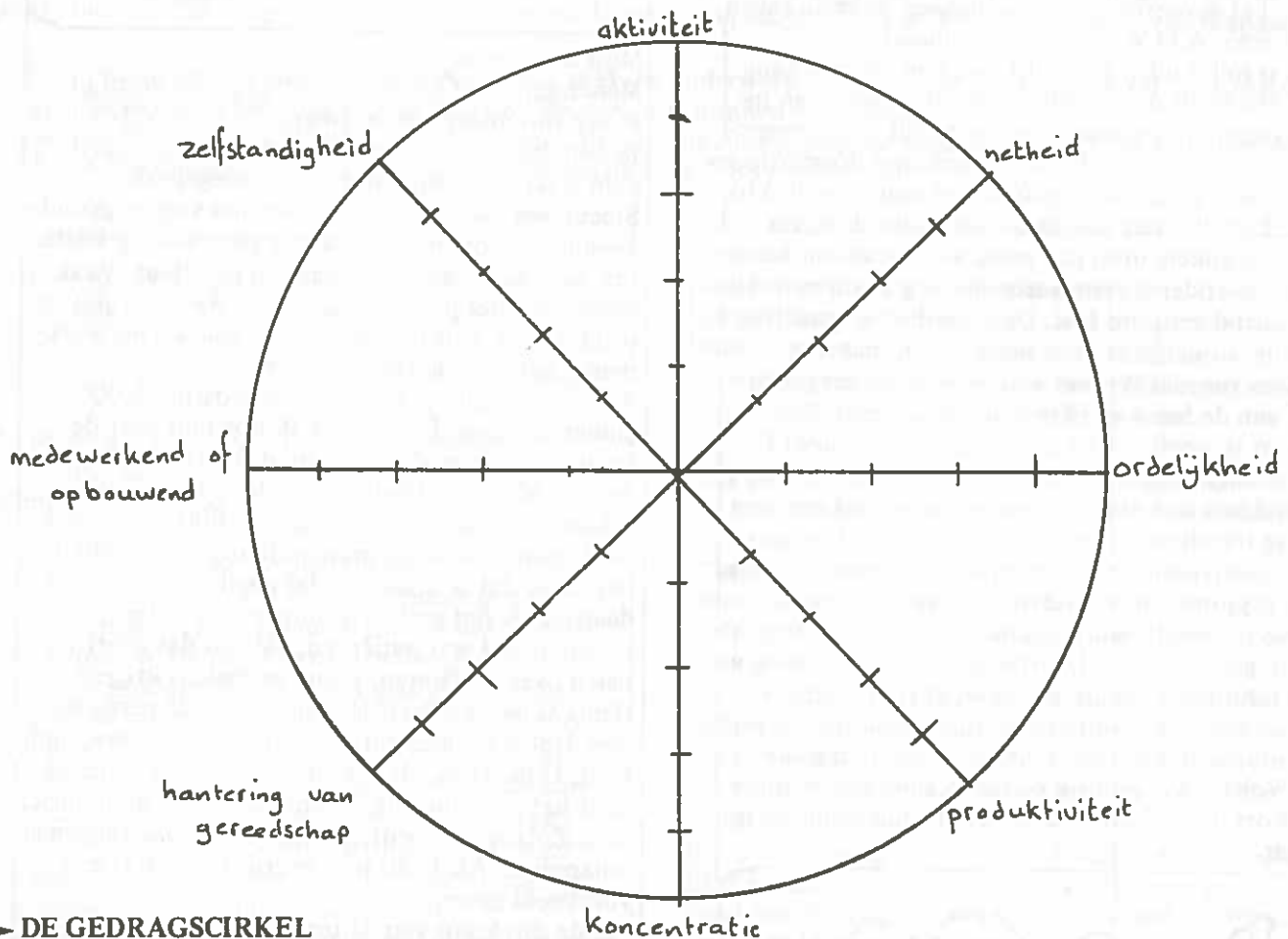
bepaalde gevallen een eigen bijdrage gevraagd, die afhankelijk is van zijn inkomen.

De omvang van de eigen bijdrage is zo geregeld dat er altijd een bepaald bedrag voor eigen besteding overblijft. (Op dit moment rond de fl. 200,- per maand). In ieder geval wordt geen eigen bijdrage gevraagd van gehuwden, behalve in het uitzonderlijke geval dat ze beiden in een inrichting opgenomen zijn.

In het volgende nummer zullen wij hierop uitgebreider terugkomen.

ONTHULLING! :10 IS NORMAAL

datum plaatsing: ther. afd.: soort werkzaamheden: datum test: naam:
 paviljoen:
 geboortedatum:

DE GEDRAGSCIRKEL

In het vorige nummer was er al sprake van een gedragscirkel, die ons inmiddels werd opgestuurd. Hij wordt in Wolfheze gebruikt om observaties van je gedrag op de arbeidsterapie in kaart te brengen.

★ VERHOUDING TOT DE GROEPSLEIDING, IN EN BUITEN HET WERK.

- De bedoeling van deze cirkel is dat de arbeidstera-
peut aankruist in de cirkel hoe de patient zich ge-
draagt, zodat er een tekening in de cirkel komt
waaraan je meteen kan zien wat er aan 'mankeert'.
- Er is ook een handleiding bij waar in staat waar
de arbeidstera-
peut op moet letten, en welke punten
waardering daarbij hoort.
- We zullen een paar voorbeelden geven.

★ KWANTITEIT VAN HET WERK.

- ★ 2 punten: levert in het geheel geen bruikbaar werk
- ★ 4 punten: levert een beetje werk, wanneer men erg
aandringt of veel takt gebruikt.
- ★ 6 punten: Produceert matig: mist het inzicht, dat
er een bepaalde hoeveelheid werk geleverd
moet worden (pau seert naar eigen goed-
denken).
- ★ 8 punten: Houdt de hoeveelheid werk dat af moet
voortdurend in het oog.
- ★ 10 punten: De geleverde hoeveelheid werk geeft een
geheel normaal beeld.

- 2 punten: is openlijk vijandig zonder duidelijke
reden of slaat de groepsleiding. ★
- Is voortdurend hinderlijk of opdringerig ★
- houdt totaal geen rekening met de wen- ★
- sen van de groepsleiding. ★
- Vermijdt elk contact met de groepsleiding ★
- Schenkt in het geheel geen aandacht aan ★
- de groepsleiding: lijkt geheel in zichzelf ★
- opgesloten te zijn. ★
- 4 punten: Door aandringen of gebruik van veel takt ★
- gelukt het de groepsleiding voor korte ★
- tijd (ong. 5 min) contact tot stand te ★
- bringen (patient komt bij hem zitten of ★
- staan, praat met hem zonder onderwijl ★
- lastig te zijn.) ★
- 6 punten: Gedraagt zich beleefd of vriendelijk, wan- ★
- neer de groepsleiding zich speciaal met de ★
- patient bezighoudt. ★
- 8 punten: Gedraagt zich steeds uit zichzelf beleefd, ★
- vriendelijk en behulpzaam, maar de hou- ★
- ding is niet helemaal normaal (te bedeesd ★
- te opdringerig, prikkelbaar).
- 10 punten: De verhouding tot de groepsleiding is
normaal.

Wat voor een afschuwelijke, onbegrijpelijke situatie moet er tussen twee mensen gegroeid zijn als de één het nodig vindt om de ander in een dergelijk observatieschema te plaatsen!

Wij vinden dat dit eigenlijk al voor zichzelf spreekt. Deze manier van observeren heeft niets te maken met iemand serieus nemen en begrip hebben voor zijn problemen. Dit kan alleen dienen om iemand een bepaald gedrag af te dwingen. Een paar punten van kritiek, die iedereen kan aanvullen:

- de observator heeft altijd gelijk. Hoe vervelend hij ook tegen de patiënt doet, of hoe stompzinig het werk ook is, als de patiënt openlijk vijandig zonder duidelijke reden is, krijgt hij twee punten.

Mijn moeder zegt altijd: 'iemand die werkt heeft geen tijd om te piekeren'

Graag wil ik hierbij wat meer duidelijkheid geven omtrent de nog met vrees genoemde arbeidsterapie die in psychiatrische inrichtingen wordt gegeven. 'Mijn moeder zegt altijd: 'iemand die werkt heeft geen tijd om te piekeren etc'.

Is het werk wat je doet te min! Klagen we te vlug? Wasknijpers maken is geen leuke bezigheid en het is juist de eentonigheid die het niet fijn maakt als je deze therapie verricht.

Eentonigheid maakt het werken in een inrichting tot afschuw van de patiënten die daar verblijven. En aan dat eentonige werk elke dag weer, moeten wij met z'n allen wat doen en wel daadwerkelijk en liefst zo vlug mogelijk. Daarom roep ik tot iedereen die elke dag eentonig werk verricht, het niet meer te verrichten en wel massaal, Dat je afwisseling wilt hebben in je therapie moet een eis zijn die verwezenlijkt moet worden.

Je hebt recht op een door jou gekozen goede behandeling en afwisselend werk.

Vrijheid - blijheid en inspraak moet er komen in alle psychiatrische ziekenhuizen, geen een uitgezonderd.

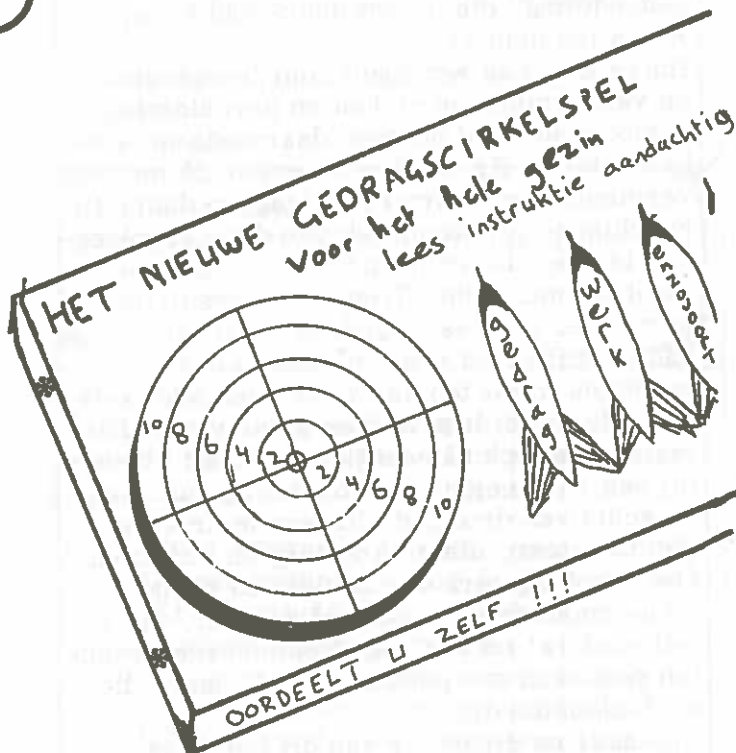
Huize Padua is zo'n gekkenhuis? waar het verwezenlijkt wordt en waar veel dingen aan 't veranderen zijn. Natuurlijk is het niet altijd koek en ei hier, maar denk eens na waar het dan wel rozengeur en manenschijn is? We geven zo gauw de dokter en de verpleger de schuld, maar heb je nooit de schuld bij jezelf gezocht.

Ik ben op Huize Padua zo vrij als een vogel, ik en iedereen die hier is (behalve de zware gevallen) kan staan en gaan waar wij willen. Wie graag meer hierover wil weten schrijven naar, Willem Pieter van Drunen, Huize Padua, kluisstraat 2, Boekel N.B.

Wie beoordeelt de arbeidstherapeut?

- de patiënt wordt behandeld als een ding dat niet kan praten. Waarom observeren? Waarom geen gesprek met de patiënt, zodat die zijn problemen kan vertellen?
- hoe makker, hoe beter, als je precies doet wat de therapeuten voor je bedacht hebben, krijg je veel punten. Heb je een eigen mening? Die anders is dan die van de leiding, vergeet het dan maar!
- deze methode is *totalitair*. Alles wat je doet wordt bekeken en je bent er zelf niet bij als het geïnterpreteerd wordt door zogenaamde deskundigen. Als iedereen in de maatschappij zo zou worden bekeken zouden we leven in een politiestaat.

Dit lijstje is nog lang niet af. Iedereen kan voor zichzelf proberen om andere punten van kritiek erbij te bedenken.

We weten allemaal of we vermoeden het dat het verdomd moeilijk is om eenmaal een baan te vinden als je uit de inrichting komt.

Je solliciteert, men vist naar je verleden en al gauw blijken die 'missende jaren' inrichtingsjaren te zijn. Meestal is men dan al gauw voorzien; het antwoord luidt dan: 'Tot onze spijt' enz.

Je moet er dan maar zien achter te komen hoe de vork in de steel zit. Toegepaste paranoia dus.

Dit is weer zo'n zaak die ons allen afzonderlijk aangaat maar ook dit is *geenszins een individuele kwestie*.

Zij die in inrichtingen hebben gezeten komen weer moeilijk aan de slag. Ook op dit terrein moeten wij nodig eens slimme plannen bedenken. Wij hebben al het plan om in het volgende nummer uitgebreid op dit probleem in te gaan. Schrijft U vooral!

RELEASE HAARLEM SCHRIJFT

GEACHTE HEER

engelhard

Omdat toezicht en controle op erkende verpleeginrichtingen tot uw competentie en taken behoren, richten wij ons tot u met klachten over huize Erica. Deze klachten zijn van dusdanig ernstige aard, dat onmiddellijk ingrijpen van uw kant noodzakelijk is om te voorkomen, dat meer mensen het slachtoffer worden van de ontoelaatbare behandeling, die de bewoners van huize Erica ten deel valt.

Huize Erica is een tehuis voor 'verpleging en verzorging' van zieken en psychiatrisch gestoorden en al hetgeen daarmee in verband staat. Er worden ongeveer 25 mensen verpleegd voor kortere of langere duur. De psychische problematiek van deze verpleegden is zeer uiteenlopend:

alcoholisme, schizofrenie, depressiviteit, dementie, en "lastig gedrag", dit alles kan oorzaak zijn van plaatsing der patiënten in dit tehuis, waar geen adequate behandeling of begeleiding plaatsvindt. Dit laatste kan ook nauwelijks verwacht worden bij een verpleegkundige bezetting van zegge en schrijven drie gediplomeerde krachten (de directeur, die zich weinig laat zien en één verpleegster, die uitsluitend avonddiensten heeft en de onderdirecteur, die er wel vaak is! en vijf ongediplomeerde krachten (waarvan een patiënte van 19 jaar, die nachtdiensten draait).

Eigenaar en directeur van dit tehuis is de heer G. J. Broersen, die zijn patiënten betreft via de S. P. D. van de G. G. en G. D. te Haarlem. Huize Erica vervult o. m.

voor de Haarlemse G. G. en G. D. de functie van crisis'interventiecentrum op grond van ons onbekende afspraken.

Financiële manipulaties

Ondanks het feit, dat het aantal bedden in de verschillende kamers groter is dan wettelijk voorgeschreven, is de plaatsingsmogelijkheid beperkt. Om de grote toevoer van patiënten te kunnen verwerken, maakte de heer Broersen plaats voor drie á vier personen in zijn dépendance, dat grenst aan zijn eigen huis, Kleverpark 56 rood en 56 zwart. In het pand 56 rood is ook een therapieruimte en het kantoor van huize Erica gevestigd.

Huur en verpleegprijs

Voor de bewoners van de dépendance werd tot voor kort (augustus '73) een verpleegprijs betaald via de A. W. B. Z. Indien ook thans nog voor deze bewoners via de A. W. B. Z. wordt betaald, vermoeden wij,

dat zij staan ingeschreven in huize Erica omdat de dépendance niet als verpleegtehuis wordt erkend door het Medisch Controle Buro.

In feite is het dan ook een illegaal pension Er is nooit een vergunning voor deze logeerinrichting aangevraagd en de inrichting van de ruimte is ook in strijd met enkele bepalingen van de gemeentelijke verordening op de logeerinrichtingen (een dagverblijf v. d. bewoners mag niet tegelijkertijd dienen als slaapvertrek en woonvertrek; bovendien ontbreekt iedere brandbeveiliging).

Soms ontvangt de heer Broersen én huur én verpleegprijs van de A. W. B. Z. Soms alleen huur (vroeger f. 400.-- thans f. 500.-- per persoon per maand) en soms alleen de verpleegprijs.

Het komt erop neer dat hij neemt wat hij krijgen kan. Daarbij denkt hij er natuurlijk wel aan geen kwitantie te geven aan zijn huurders.

Arbeidstherapie

Het is voorgekomen, dat de heer Broersen één van zijn huursters bij hem in de huis-houding liet werken voor f. 8.-- per week. Deze belachelijk lage beloning (ook aan de patiënten die nachtdienst vervullen) is volgens de heer Broersen normaal, omdat het hier geen werk in de eigenlijke zin van het woord betreft, maar arbeidstherapie (Nota Bene: daar geen A. W. B. Z. uitkering voor de bewoners van de dépendance wordt betaald zijn het geen patiënten meer!).

Zak- en kleedgeld

Patiënten in verpleegtehuizen, voor wie betaling geschiedt via de A. W. B. Z. of Sociale Zaken, hebben recht op zak- en kleedgeld (thans: f. 112.50 per maand). De patiënten in huize Erica ontvangen f. 10.-- zakgeld per week. Het kopen van kleding en schoeisel voor de patiënten geschiedt enige malen per jaar in steeds dezelfde winkels, die de heer Broersen een bepaald percentage van het bestede bedrag uitkeren. Of het totaal bestedbare bedrag wel geheel aan de patiënten wordt uitgegeven, is niet na te gaan. Aan de patiënten wordt geen overzicht verstrekt van hun inkomsten en uitgaven.

Vacantie

Eénmaal per jaar gaan alle patiënten van huize Erica en de huurders van de "dependance" met vakantie naar Bergen. Duur van de vacantie: één week. Kosten f. 300.-- per persoon. Vacantieadres: de zuster van de directeur van huize Erica, de heer G. J. Broersen.

Spaarbankboekje

De patiënten hebben geen enkel zicht op hun financiële situatie. Bij hun intreden in huize Erica mogen zij hun spaarbankboekjes inleveren, maar ze krijgen ze daarna niet meer onder ogen.

Misbruik bij deze gang van zaken is mogelijk, doordat controle van buitenaf door enigerlei instantie ontbreekt.

BEHANDELING DER PATIENTEN

Bezoek

Alle bezoek wordt gecontroleerd. Aan de directeur onwelgevallige bezoekers worden zonder meer het huis uitgezet (ook in de "dependance") Brieven komen niet altijd in het bezit van de geadresseerde.

Sancties

Mensen, die het niet eens zijn met bepaalde maatregelen in het huis, worden bedreigd met uitzetting ("als het je niet bevalt kan je opdonderen"). Ons zijn drie recente gevallen bekend van uitzetting (met alle persoonlijke bezittingen) op de meest ongebruikelijke tijden.

Intimidatie

De isoleercel is een veelgebruikt intimidatiemiddel. Deze isoleercel is een klein kamertje zonder vensters, waarin een bed op de grond en een toiletstoel. In de deur zit een kijkluikje met een sleuteltje.

Medicatie

Waar, zoals wij reeds eerder in dit schrijven aanstipten, iedere vorm van moderne behandelings therapie of begeleiding ontbreekt, wordt een veelvuldig gebruik gemaakt van medicamenten. Bij ons zijn gevallen bekend van een onverantwoord gebruik van geneesmiddelen, die uitsluitend in een klinisch-psychiatrische omgeving gegeven mogen worden.

De heer Broersen houdt zich niet aan de voorgeschreven medicatie van de aan huize Erica verbonden huisarts, de heer J. Pinxter, maar gaat naar eigen inzicht te werk.

Voorbeeld: op 1 februari j.l. schreef de huisarts een eenvoudig kalmerend middel voor voor mevrouw S.

Ze kreeg evenwel: 3 phenergan 9 serenase tabletten! Dus naar wij vernemen 9 maal 11 mg! 3 disipal, 1 mogadon en zo nodig vesparax; dit alles per dag.

Wij hebben sterk de indruk gekregen, dat dit soort medicaties niet geregistreerd zijn

Een en ander zal vermoedelijk voldoende aanleiding voor u zijn d.m.v. onmiddellijk ingrijpen, dit verpleegtehuis en haar directeur, de heer G.J. Broersen aan te pakken.

Helaas is huize Erica geen uitzondering, Verpleging in de particuliere sector leidt meestentijds in onze maatschappelijke verhoudingen tot dit soort uitwassen. Deze constatering moge voor u geen

reden zijn om af te zien van het nemen van maatregelen. Door op dit moment in te grijpen zal immers duidelijk worden gemaakt dat deze praktijken niet straffeloos voortgang mogen vinden.

Ten overvloede willen wij bovengenoemde feiten illustreren met enige voorvallen, die zich de laatste tijd m.b.t. huize Erica voordeden. Deze zult u aantreffen in aparte bijlagen bij deze brief. Hieruit zal blijken dat de Sociaal Psychiatrische Dienst van de G.G. en G.D. te Haarlem nauw betrokken is bij de gang van zaken in huize Erica Reden te meer voor u om in te grijpen. Hoe kan de Haarlemse Sociaal Psychiatrische Dienst haar controlerende taak over deze huizen vervullen als zij zelf partij blijkt te zijn?

Het spreekt vanzelf dat wij graag bereid zijn deze aanklacht mondeling te komen toelichten

Uw reactie zien wij met belangstelling tegemoet.

Hoogachtend,

Release-Haarlem

Werkgroep Psychische Problematiek
Toby Vroegh

Mevrouw S., ingeschreven in huize Erica, woonde voorheen in huize Irmgard.

Over huize Irmgard vertelde mevr. S., dat men er geen vakantie kreeg en geen kleedgeld. Er sliepen 15 dames op een kamer, in een andere kamer 20 heren.

Hoewel mevr. S. is ingeschreven in huize Erica, heeft ze daar nooit gewoond. Ze woonde op 56 rood. Sinds augustus 1973 schijnt de uitkering via de A.W.B.Z. gestopt te zijn, omdat ze (op papier) ontslagen was uit huize Erica. Mevrouw S. verdient met haar werk bij wasserij Haak f. 141, -- per week (vroeger f. 132,67 p.w.) waarvan zij een huur van f. 500, -- per maand betaalt voor een zeer kleine slaapkamer (incl. maaltijden).

Langzamerhand groeide het verzet van mevr. S. tegen haar situatie in huize Erica: de te zware arbeid in de wasserij, de te hoge huur en haar vermoeden dat ook via de A.W.B.Z. voor haar werd betaald, de te lage verwarming op haar kamer (18 graden), het feit dat ze een Release medewerkster niet meer op haar kamer mocht ontvangen. Op maandag 4 februari j.l. werd ons bericht dat mevr. S. naar de isoleercel van Huize Erica was overgebracht, zeer veel medicijnen kreeg en men vermoedde, dat de Heer Broersen die middag mevr. S. zou komen "verhoren" over hetgeen zij op Release verteld had. Wij hebben daarom dr. Tj. de Reus (directeur van de G.G. & G.D. te Haarlem) dringend verzocht deze zaak te onderzoeken en ons over zijn bevindingen in

te lichten. Ook hebben wij direkt een telefonische klacht ingediend bij de Inspecteur voor de Geestelijke Volksgezondheid in Zeist. Dr. de Reus heeft inderdaad contact gehad met de huisarts van huize Erica en bovendien mevr. S. een bezoek gebracht, hetgeen blijkt uit zijn brief aan ons d.d. 5 febr. j.l., die luidt: "Ter bevestiging van dat zij medisch en verpleegkundig in competente handen is." Wat is er gebeurd? In een zeer klein kamertje op de therapie en kantoorverdieping in de "dependance" werd onlangs de heer B. ondergebracht. Gezien zijn te kleine kamer betrok ook hij overdag de zit- slaapkamer van de drie dames. een beslissing van de heer Broersen waarin de dames niet gekend werden, laat staan, dat hun toestemming werd gevraagd. De dames verloren hierdoor hun laatste restje privacy, ook omdat de heer B door hen handtastelijk en zeurderig ervaren werd. Mevrouw S. is woensdag 30 januari j.l. boos het huis uitgelopen om zich bij kennissen te beklagen. Toch is zij 's avonds weer op haar kamer teruggekeerd en is de volgende morgen weer gaan werken. Volgens de bedrijfsleider van Wasserij Haak is mevr. S. vrijdag ziek gemeld. Nadrukkelijk verklaarde hij, dat haar gedrag steeds normaal was, maar dat zij al enige tijd over vermoeidheid klaagde. Hij stelde haar lichter werk in het vooruitzicht. Verder bleek ons, dat de huisarts de "zieke" (?) vrijdagmorgen 1 februari j.l. 3 maal 1 capsule Tranxene 5 mg per dag heeft voorgeschreven. Deze medicatie werd door de heer Broersen gewijzigd (zie het voorbeeld op blz 2 van onze brief) Hoewel zij hierom enige malen heeft gevraagd mocht mevr. S in de isoleercel geen bezoek ontvangen. Op 6 februari j.l. werd mevr. S plotseling overgebracht naar het Provinciaal Ziekenhuis in Santpoort en is nu opgenomen in Paviljoen Zaanland (voor chronische patiënten). De laatste berichten (d.d. 10 febr. j.l.) uit Zaanland (ze maakt het uitstekend) kunnen onze vermoedens slechts bevestigen dat de beslissing van de heren Dirkx en Broersen om haar te laten opnemen, geheel willekeurig geschiedde.

Mevrouw N. de R. 42 jaar.

Na enige jaren verpleegd te zijn geweest in de psychiatrische inrichting Endegeest, betrok mevr. de R. een eigen kamer, terwijl zij door bemiddeling van broeder Dirkx (van de S.P.D. van de G.G. & G.D. te Haarlem) huishoudelijk werk kreeg in het gezin van G.J. Broersen (directeur van huize Erica) Zij werkte van half acht tot half zes en ontving een loon van f. 8.-- per week (incl. de maaltijden) Omdat zij het alleen wonen moeilijk aankon huurde zij een klein slaapkamertje in het huis van de heer Broersen, voor f. 150.-- per maand. De kamer van een der andere inwonende dames diende ook mevr. de R. als zitkamer.

In augustus 1973 werd haar door de heer Broersen een huurverhoging aangezegd. Ze moest nu f. 400.-- per maand gaan betalen, waarmee zij niet accoord ging. Gevolg: uitzetting. Haar spullen werden in plastic zakken en dozen in de schuur achter huize Erica neergezet, waardoor een gedeelte van haar bezittingen verloren ging. Enig overgebleven mogelijkheid: opname in huize Erica, waar zij een slaapkamer met 5 patienten moest delen. Mevr. de R. riep de hulp van Release in tegen de zin van zowel broeder Dirkx als broeder Broersen, die haar dit onomwonden lieten blijken. Gestimuleerd tot wat meer zelfstandigheid door haar vertrouwenspersoon van Release kreeg mevr. de R. de kans te gaan wonen in het Rosenstock Huessy Huis. Zij durfde dit evenwel nog niet aan, terwijl ook broeder Dirkx van mening was dat zij nog niet op eigen benen kon staan. De heer Broersen evenwel die steeds vaker aanmerkingen maakte op haar contacten met Release vond haar te flink voor huize Erica. Zij werkt de laatste drie maanden twee ochtenden per week in haar oude beroep: gezinsverzorgster. Dit gaat erg goed, hoewel zij duidelijk haar eigen tempo moet kunnen bepalen om zich los te kunnen maken uit de 'verzorgingssfeer'. Maandag 4 februari j.l. is deze geleidelijke vooruitgang goed bedorven door de komst van broeder Dirkx in huize Erica, die stelde: 'ik heb controle van de boeken gehad, de A.W.B.Z. wordt per 1 april 1974 voor u niet meer betaald, je moet zorgen dat je uiterlijk 1 april hier weg bent'. Op haar vraag waar ze dan naar toe moest, antwoordde broeder Dirkx: 'Dat zie je zelf maar, dan ga je maar naar Release; anders laat ik je weer opnemen in een inrichting'. Volledig verslagen - letterlijk sprakeloos - liet hij mevr. de R achter. Toen haar vertrouwenspersoon van Release haar woensdagmorgen opzocht in huize Erica werd dit bezoek geëindigd door de heer Broersen, die de bezoeker verzocht te vertrekken. Dat angst voor de contacten met Release een paniekreactie had teweeggebracht, zowel bij de S.P.D. als bij de directie van huize Erica, blijkt overduidelijk uit hetgeen hierna gebeurde. Op 7 februari j.l. om ongeveer halftien verscheen broeder Dirkx en broeder Kuik (van huize Erica) plotseling op de slaapzaal van mevr. de R., die nog wat griepig in bed lag. Broeder Dirkx was opgewonden en voegde mevr. de R. toe, dat ze gekletst had op Release, dat ze nooit meer naar Release mocht gaan, dat ze moest zorgen er maandag a.s. uit te zijn: 'Ja, ik weet nog wat beters; ik laat je met een machtiging opnemen in een inrichting'. Daarop antwoordde mevr. de R.: 'Ik vind je een schoft', waarop broeder Dirkx haar enige klappen in het gezicht gaf. Mevr. de R. is uit bed gestapt, broeder Dirkx heeft haar beetgepakt en met de knieën haar buik bewerkt. Daarna is hij met een rood hoofd de kamer uitgestapt. Mevr. de R is toen uit huize Erica weggelopen, naar Release gekomen en kon reeds na korte tijd een kamer in het Rosenstock Huessy Huis betrekken. De volgende middag heeft mevr. de R bij de Haarlemse politie aangifte gedaan van mishandeling met een verzoek om een onderzoek en vervolging van broeder Dirkx.

KRIJGEN

WE

NOG

WAT

TE ZUIPEN?

DE VERJAARDAG

VAN DE DIRECTRICE

Op een ochtend vroeg het hoofd van de arbeidstherapie of we allemaal een kwartje wilden geven, want zuster X zou de andere dag 50 jaar worden. Ik vroeg: Wie is zuster X, die ken ik niet. Ik werd door de hoofdjuffrouw verontwaardigd aangekeken en ze zei tegen mij, dat het de directrice was. Ik zei daarop tegen haar: 'die heb ik nog nooit gezien.'

Ik heb dat kwartje niet gegeven. Niet omdat ik het niet kon missen, maar voor iemand die ik nog nooit gezien had en ook niet kende, had ik niets over.

Toen de verjaardag van de directrice was aangebroken, moesten alle patiënten van de arbeidstherapie met begeleiding van het nodige personeel, 's morgens om tien uur naar het bordes van het hoofdgebouw. Daar zou de jarige dan verwelkomd worden.

De pers en de plaatselijke fotograaf waren ook al aanwezig. Die liepen op het voorplein heen en weer om de gang van zaken gade te slaan en zo nodig alvast een plaatje te schieten.

De patiënten kregen een stenciltje in de handen gedrukt met een liedje erop.

Als de directrice zou arriveren moest dan het liedje gezongen worden in de een of andere bekende wijs. Na verloop van tijd kwam een rijtuig in zicht, getrokken door twee schimmels. Dat kon niet missen, daar zou de jarige wel in zitten.

Toen het rijtuig stilhield voor het bordes stapte er eerst iemand uit die verkleed was als Abraham, gevolgd door de jarige. Die 'Abraham' had meer weg van het kerstmannetje dan van Abraham.

Meteen werd het lied ingezet. We waren ondertussen bijna stijf van de kou want het vroom nog (het was begin maart) maar ik had toch geen zin om mee te zingen. Ondertussen deden de pers en fotograaf hun werk. Op het balkon stonden de heren doktoren en het bestuur en hun medewerkers, de aankomst, de aankomst gade te slaan.

Ze hebben het schijnbaar beter gezien dan ik, want ik was expres achteraan gaan staan om zo min mogelijk gezien te worden door pers en fotograaf. Van de directrice heb ik dan ook maar een glimp opgevangen. Wat ik er nog van weet is, dat het iemand was met een bril op.

Na de verwelkoming van de jarige werd er een h. mis opgedragen uit dankbaarheid in de verpleegstersflat. Daar mochten wij niet bij zijn. Dat was enkel voor de staf en genodigden. Wij kregen vanwege het feest een plakje cake bij de koffie.

Toen om vijf uur de arbeidstherapie was afgelopen, moesten wij naar een zaal. In die zaal zou de jarige dan komen om toegesproken te worden en zouden de kadoos worden aangeboden.

Ik ging achter in de zaal zitten evenals een andere mevrouw, die het, net als ik, een malle vertoning vond. Na een tijdje gewacht te hebben verscheen dan de jarige met haar gevolg. Dat gevolg bestond uit h.h. doktoren en nog wat dames en heren met de een of andere hoge functie.

We moesten weer een liedje zingen en daarna werd de jarige toegesproken. Door wie weet ik niet, dat kon ik vanaf mijn zitplaats niet zien.

Opeens verheft een meisje zich van haar stoel en roept luid: 'krijgen we nog wat te zuipen'.

We hebben toen allemaal vreselijk moeten lachen. De directrice zal nog wel een dankwoordje gesproken hebben, maar daar kan ik me niets meer van herinneren. Ik weet nog wel dat het kado van de patiënten een kristallen asbak was.

Na het officiële gedeelte was er gelegenheid om de jarige te feliciteren. Daar heb ik geen gebruik van gemaakt en ik was niet de enige, ik heb na afloop van het feest van een andere patiënt gehoord, die wel was gaan feliciteren, dat ze door de heren doktoren van top tot teen bekeken werd. Daar had ik al zo'n voor gevoel van gehad en daarom was ik ook niet gegaan.

Het hele verslag van het feest stond een paar dagen later in de plaatselijke krant met de nodige foto's erbij.

TESTEN

BIJNA IEDEREEN IS WEL EENS GETEST

BIJNA NIEMAND WEET WAT DAARVAN

HET NUT EN DE BEDOELING IS.

DAAROM DIT STUKJE.

Een test dient - volgens het boekje - als hulpmiddel bij nemen van een beslissing, bijvoorbeeld het stellen van een diagnose. Als het goed is, is een test slechts één van de vele gegevens waarmee de patiënt en de gene die hem helpt kan uitvinden wat eraan schort. In de praktijk fungeert de test helaas niet zelden als een soort objectieve, pseudowetenschappelijke saus over de (voor)oordelen van de psychiater: je kunt er alles uithalen wat je wilt, als je iets uit een test wilt lezen, dan kun je dat in 9 van de 10 gevallen er ook uit lezen.

Het testonderzoek is nog niet zo oud. Pas na 1900 ontstond de eerste "objectieve" test, maar vrij spoedig daarna keerde men weer terug naar de z.g. intuïtieve methode (via bijvoorbeeld een gesprek de problemen duidelijk maken).

Pas de laatste tijd komt de vraag weer op naar meer objectieve methoden. Men wil hardere bewijzen hebben, en dat kan bijvoorbeeld via tests. Het ligt ook wel een beetje in de lijn: naarmate het aureool om de alwetende psychiater zélf verflauwt, moet hij zijn autoriteit en deskundigheid aan andere bronnen ontleen, bijvoorbeeld aan "objectieve" wetenschappelijk verantwoorde" tests. Er is veel achterstand in het onderzoek. Bovendien worden juist in de kliniek vaak testjes gebruikt die óf nauwelijks (nog) zijn onderzocht óf waarvan de onbruikbaarheid (al) is aangetoond. Dat komt gewoon omdat men niet goed op de hoogte blijft van de wetenschappelijke ontwikkelingen of graag aan het oude vertrouwde vasthoudt.

Te weinig wordt bijvoorbeeld onderzocht of een voorspelling op grond van een test gedaan, ook werkelijk uitkomt.

Toch is dat het eerste waar een tester op moet letten. Daarnaast moeten testen voortdurend bijgevijld worden.

Testen worden onderverdeeld in prestatietests en persoonlijkheidstests.

Prestatietests zijn bijvoorbeeld intelligentietests, en tests die een bepaalde kennis of vaardigheid meten, zoals een schooltoets. Je kunt op zo'n test goed of fout antwoorden, verder niet. Ze worden in een kliniek niet zo vaak gebruikt.

Anders is het met de persoonlijkheidstests. Daarop kun je géén goede of foute antwoorden geven. Ze zijn bedoeld om een indruk te krijgen van je persoonlijkheid, je karakter en ze zijn daarom natuurlijk nog moeilijker "objektief" te maken dan prestatietests. Waarbij het woord "objektief" met vele korels zout genomen dient te worden.

Er zijn een heleboel manieren te bedenken om iets van iemands karakter te weten te komen. Je kunt het hemzelf vragen, of hem lijsten laten invullen in de trant van: "Voelt u zich vaak gespannen?" "Amuseert u zich op feestjes"? Je kunt het ook aan z'n omgeving vragen, z'n ouders, leraren, artsen of hen lijsten laten invullen.

Tenslotte kun je "projectieve technieken" gebruiken, d.w.z. testen die zó gemaakt zijn dat je antwoorden iets weerspiegelen van je karakter. Deze testen zijn erg populair in veel inrichtingen, hoewel ze het moeilijkst betrouwbaar te maken zijn. Ze hoeven niet altijd slecht te zijn, maar de meeste zijn onvoldoende onderzocht en hebben alleen daarom al maar een zeer betrekkelijke waarde.

Een van de bekendste "projectieve" testen is de Rorschach-vlekkentest. De patiënt moet zeggen wat hij "ziet" in verschillende inktvlekken en uit de antwoorden leidt men dan bepaalde karaktertrekken af. Het aantal mogelijke antwoorden is onbegrensd, we kunnen dus moeilijk zeggen wat "goed" en wat "fout" is. Als je niets voor deze test voelt en/of jezelf niet op zo'n manier wilt blootgeven is de beste oplossing om dingen te noemen die

die iedereen noemt, en die dus weinig zeggen. Bijvoorbeeld vleermuis, vlinder e.d. Een andere methode bestaat uit een serie plaatjes, waarbij je een verhaaltje moet verzinnen. Men neemt dan aan, dat het verhaaltje dat je verzint iets zegt over je karakter en/of je toestand. Met name wordt gelet op dingen als agressie, angst, vernedering etc. Ook hier geldt: wil je niet meewerken dan is gemiddeldheid, onbenulligheid etc. de beste oplossing.

Bij testers van het oude stempel is ook de boomtekening nog zeer geliefd. Wederom: wil je een "normale" indruk maken, dan moet je een zo normaal mogelijke boom tekenen, d.w.z. niet te groot, niet te klein, midden op je papier, een stevige ondergrond niet te precies en niet te vaag, kortom een middelmatige boom.

Dan zijn er nog associatietesten, waarbij je zinnestjes moet invullen als:

Ik hou van

Mijn moeder is.....

Tenslotte heb je de keuzetesten. Je krijgt kleuren voor je, waaruit je de mooiste moet kiezen, of foto's waaruit je de sympathiekste moet kiezen etc. De theorie is dan, dat voorkeur voor een bepaalde kleur iets over je karakter zegt.

Rood en geel zouden bijvoorbeeld op activiteit wijzen.

Blauw en groen naar passiviteit.

Deze kleurentests zijn na onderzoek onbruikbaar gebleken.

Wat moeten we nu aan met de resultaten van zulke tests? Zoals gezegd, een test is één van de vele hulpmiddelen om uit te zoeken waar de problemen zitten, waar de knelpunten. Soms werken er mensen in inrichtingen die erg veel ervaring hebben met bepaalde tests en die zelfs uit slechts tests nog veel aanwijzingen kunnen halen om uit het doolhof in jezelf te komen.

Maar omgekeerd kan een test gemakkelijk gebruikt worden om een natte-vinger diagnose van een psychiater van een objectief en wetenschappelijk etiket te voorzien.

Zo kan een op zich niet slechte test in handen van een onervaren tester een gevaarlijke zaak zijn, omdat iedereen de resultaten op zijn eigen manier kan uitleggen.

Er zijn immers maar weinig vaste regels.

WANNEER MOET JE NU EEN TEST WEIGEREN?

Dat hangt helemaal van de omstandigheden af. Als je een goed contact met je therapeut hebt, als je er van te voren met je testpsycholoog over praat en als je hem vertrouwt is er weinig reden toe. Of als je gemotiveerd bent om een "normale" indruk te maken, of juist helemaal niet. Of als je je wilt laten zien zoals je bent en als je een nabespreking krijgt, kun je in ieder geval zien of dat eruit is gekomen.

Er zitten natuurlijk veel meer haken en ogen aan tests. Vragen, suggesties, verbetering, opmerkingen zijn daarom altijd welkom.

VERGEET NIET :

VRAAG ALTIJD WAAR DE TEST VOOR DIENT.

*

VRAAG ALTIJD EEN NABESPREKING VAN DE RESULTATEN.

UIT DE INRICHTINGEN

de verspreiding van de krant

Hieronder volgt een overzicht van de stand van zaken bij de verspreiding van de krant.

We hebben alle grote inrichtingen, psychiatrische afdelingen en kleinere klinieken voor zover ons niet bekend overgenomen uit De Gids voor de Geestelijke Volksgezondheid (68/69), misschien is er een en ander gewijzigd of bijgekomen maar dan horen we dat wel.

Kijk even of je inrichting er bij staat en of er onwaarheden over de verspreiding staan. Wil je ons dat laten weten? Er zijn nogal wat inrichtingen waar we moeilijkheden hebben om binnen te komen of waar nog veel te weinig kranten verspreid zijn (20 kranten voor 700 patiënten).

In b.v. "Vrederust" (Halsteren), St. Anna en St. Servatius (Venray), Wolfheze om er maar een paar te noemen, wordt de verspreiding, meestal indirekt, duidelijk tegengewerkt door hoofden en directie.

Er zijn ook inrichtingen waar we nog helemaal geen contact mee hebben. We rekenen erop dat iemand, die ergens binnen kan komen, contact met ons opneemt om dat even te regelen.

Hoe is het in aantallen met de verspreiding van het 2e nummer gegaan (oplage 4000!)

1538 kranten zijn terecht gekomen bij de mensen voor wie de krant bedoeld is; de patiënten. Daarvan zijn 1300 in psychiatrische inrichtingen verspreid. 215 psych. afdelingen van A ziekenhuizen, 65 in jongerencentra en 60 kranten gingen naar aktie-groepen in de Geestelijke Gezondheidszorg. De overige kranten zijn opgegaan aan abonnementen en losse verkoop in de boekhandel.

Dit laatste deel moet de kosten van de (bijna tot nu toe) kosteloze verspreiding in de klinieken dekken. En het moet de waarborg vormen dat we nog even kunnen doorgaan. Het beste zou dus zijn als iedereen zich abonneert!

En dan nu de inrichtingen. De verdeling is: Groot (700 patiënten en meer), Middelgroot (200 tot 700 patiënten) en Klein (onder de 200). Dit is even voor ons gemak.

Afdelingen en klinieken zijn apart genoemd.

n.n.b. betekent: nog niet bereikt. Het genoemde aantal is het aantal kranten dat verspreid is, eerste getal, het eerste nummer, tweede getal het tweede nummer van de krant.

GROTE PSYCHIATRISCHE INRICHTINGEN (700 patiënten en meer)

R.P.I., Eindhoven	20
Duin en Bosch, Bakkum		nmb
P.Z. Santpoort, Santpoort-Zuid	125	125
Psychiatrische inr. Franeker		nmb
Delta ziekenhuis en Delta Kliniek, Poortugaal	20	40
Sint Joris Gasthuis, Delft		nmb
Willem Arntszhoeve, Den Dolder		nmb
Stichting Rosenburg, Den Haag	10
Groot Graffel, Warnsfeld	50	15
Zon en Schild, Amersfoort	100	75
Licht en Kracht en Port Natal, Assen		nmb
Coudewater, Rosmalen	50	100
Sint Anna, Venray	25	100
Sint Servatius, Venray	20	40
Voorburg, Vucht	200	100
Vogelzang, Bennebroek	100	75
Veldwijk, Ermelo	35
Vrederust, Halsteren	50
Bloemendaal en Ockenburgh, Loosduinen	15
Groot Bronswijk, Wagenborgen		
Psychiatrisch ziekenhuis Wolfheze Wolfheze	50	100
Dennenoord en Noordersan, Zuidlaren		
Sancta Maria, Noordwijkerhout		nmb
Sint Bavo, Noordwijkerhout	30	20

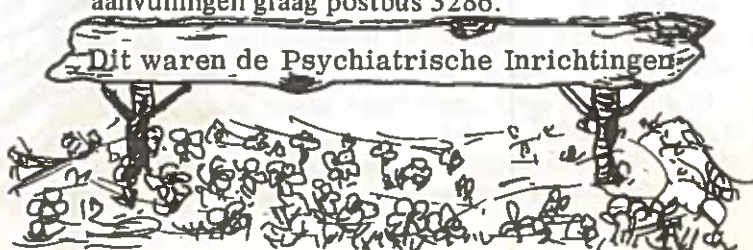
MIDDELGROTE INRICHTINGEN (200 tot 700 patiënten)

Hulp en Heil en Schakenbosch, Leidschendam		nmb
Sint Joseph, Apeldoorn	10
Huize Padua, Boekel	20	40
Sint Willibrord, Heilo	100	100
Reinier van Arkel, Den Bosch		nmb
Sint Antonius, Leur		nmb
Calvariënberg, Maastricht		nmb
Sint Franciscus, Raalte	40
Endegeest, Oegstgeest		nmb
Stichting Beileroord, Beilen Psychiatrisch ziekenhuis		nmb
Brinkgreven, Deventer	25	50
Willem Arntszhuis, Utrecht	20	100

KLEINE INRICHTINGEN (tot 200 patiënten)

R.P.I. Grave, Grave		nmb
---------------------	--	-----

Deze lijst is niet volledig;
aanvullingen graag postbus 3286.

UNIVERSITEITSKLINIEKEN, POLIKLINIEKEN
PSYCHIATRISCHE AFDELINGEN
VAN A ZIEKENHUIZEN EN ENKELE
KLEINE KLINIEKEN.

Paviljoen III Amsterdam	...	40
Valeriuskliniek, Amsterdam	20	20
Akademies ziekenhuis, Groningen	...	25
Radboud, Nijmegen	...	10
Jelgersmakliniek, Oegstgeest		nmb
Dijkzicht 5e verd. Rotterdam	...	80
Akademies ziekenhuis, Utrecht	20	
De Lichtenberg, Amersfoort		nmb
St. Lukas ziekenhuis, A'dam		nmb
Gemeente ziekenhuis, Arnhem		nmb
St. Elisabeth's of Gr. Gasthuis, Haarlem	30	30
Ziekenhuis Bethesda, 6e verd. Hoogeveen		nmb
St. Josef, Heerlen	10	10
St. Bonifacius Hospitaal, Leeuwarden		nmb
St. Canisius, Nijmegen		nmb
St. Josef, Vlissingen		nmb
St. Antoniushoeve, Voorburg		nmb
Algemeen ziekenhuis, Winterswijk		nmb
Boschrust, Apeldoorn		nmb
De Viersprong, Halsteren		nmb
De Oosthoek, Limmen	25	25
Veluweland, Lunteren		nmb
Berkenoord, Nijmegen		nmb
St. Ursula kliniek, Wassenaar		nmb
Pompe kliniek, Nijmegen		nmb
Jel linek kliniek, Amsterdam		nmb
Mesdag, Groningen		nmb
Psychiatr. afd. Alkmaar	4	10
Crisis-centrum Plein 36, A'dam	...	10
Overvecht, Utrecht	75	75
Marine Hospitaal, Overveen		nmb

OM DE VERSPREIDING ZO GOED MOGELIJK TE LATEN VERLOPEN WORDT ER VRIJDAG
3 MEI EEN AVOND GEORGANISEERD IN UTRECHT. MENSEN DIE HIER BELANGSTELLING
VOOR HEBBEN WORDEN UITGENODIGD DAT KENBAAR TE MAKEN; POSTBUS 3286
AMSTERDAM.

Losse Verkoop

De Gekkenkrant is thans verkrijgbaar in de
volgende boekwinkels:

<i>Amersfoort</i>	Algemene Boekhandel, Leusderw. 184
<i>Amsterdam</i>	Atheneum boekhandel, Spui 4 De Nieuwe Linie, Prinsengracht 463 Van Gennep, Nes 128 Victorie, Rijnstraat
<i>Breda</i>	Kreyns, Ginnekenweg 40
<i>Eindhoven</i>	TH Boekhandel, Hoofdgebouw TH, Insulindelaan.
<i>Haarlem</i>	Global Village Bookshop, Kleine Houtstraat 40
<i>Den Bosch</i>	Merlijn, Visstraat 6
<i>Leiden</i>	Tijdschriftcentrale, Kort Rapenburg
<i>Utrecht</i>	La Poutre, Schoutenstraat 5

Die lijst kan en moet nog flink uitgebreid worden.
Daarom, als je een boekwinkel binnenloopt waar
ze de Gekkenkrant niet verkopen en waar ze die
volgens jou wel moeten of kunnen verkopen, (dus
b.v. *niet* het soort boekwinkels waar ze alleen
maar pennen en puntenslijpers verkopen), vraag dan
aan die mensen of ze soms belangstelling hebben.
Het hoeven heus geen gigantische aantallen te zijn,
het gaat er om de krant op zoveel mogelijk plaat-
sen te koop te hebben. De boekwinkels krijgen
30 pct. korting op de losse verkoopprijs bij
commissielevering.

Opgaven aan: De Gekkerkrant, Postbus 3286,
Amsterdam, of telefonisch aan 020- 25 24 74.

Hoera,

Jk geef mij op als abonnee van
deze krant.

Omdat ik in een inrichting zit
zal ik f 6,- overmaken

Omdat ik niet in een inrichting zit
zal ik f 10,- overmaken

Nou, vooruit, omdat ik er goed bij zit
zal ik f 25,- overmaken

post giro: 30.58.334

gemeente giro amsterdam R 11.111

Deze bon opsturen naar:

Gekkenkrant
post bus 3286
Amsterdam.

Heer Ollie nam een zittende houding aan en keek bevreemd naar de zenuwarts.

'Wat is er?' vroeg hij. 'Ik zei alleen maar...'

Op dat moment werd de deur geopend, en hij zweeg ontsteld, toen er een zwaargebouwde verpleger binnentrad.

'Net op tijd!' riep de heer Zielknijper overspannen. 'De patiënt heeft me bedreigd! Snel, broeder, bedwing hem op zachte wijze. Ik zal intussen een kalmerend spuitje klaarmaken. Dit is geen geval voor een analyse; we zullen andere maatregelen moeten nemen.'

Nu drong het tot heer Bommel door, dat er gevaar dreigde, en met een sprong verliet hij de rustbank.

'Niks spuitje!' riep hij verwilderd. 'Ik heb jullie door!'